

אל קנדי

מחברת סדרת רבי המכר מחוץ לקמפוס

אבק

גרההים

יומני הקמפוס 1

אל קנדי
אפקט גרהם

מאנגלית: גליה בן דוד

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אל קנדי
אפקט גרהם

Elle Kennedy
THE GRAHAM EFFECT
The Campus Diaries #1

Copyright © 2023. THE GRAHAM EFFECT by Elle Kennedy
Hebrew language copyright © 2024 Ahavot 2018

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: ענבל כהן זיליאני
הגהות: אילת שני
קריאה אחרונה: שרון שלו
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות ליציטטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרד או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2024

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2024

מסת"ב ISBN 978-965-7831-267

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

פרולוג ג'יג'י

כוא אפורוס, או אישכנו?

לפני שש שנים

כשהייתי קטנה, אחד החברים של אבא שלי שאל אותי מה ארצה להיות כשאגדל.

"גביע סטנלי." ענית בגאווה.

בגיל ארבע, הייתי סמוכה ובטוחה שגביע סטנלי הוא בן אדם אמיתי. למעשה, על סמך כל השיחות שהתרחשו סביבי, הסקתי שאבא הכיר את גביע סטנלי באופן אישי (ושהם נפגשו כמה פעמים) – וזה היה כבוד גדול שניתן רק לאליטות. מן הסתם, סטנלי – יהיה מי שיהיה – ודאי היה סוג של אגדה. תופעה. מודל לחיקוי.

לא אדם כמו אבא שלי, שהיה דק ספורטאי מקצועי, או כמו אימא שלי, שהייתה סתם משוררת זוכת פרסים.

אני רציתי להיות גביע סטנלי ולשלוט בעולם.

אני לא זוכרת מי פוצץ את הבועה שלי. אולי אחי התאום, ווייאת.

הוא מפוצץ-בועות סדרתי.

אך את הנעשה אין להשיב. בעוד שאבא העניק לווייאת כינוי חיבה נורמלי – 'אלוף', המוכר והאהוב – אותי כינו סטנלי. או סטן, כשהתעצלו. אפילו אימא, שהעמידה פנים שמאסה בשמות החיבה הלעוסים של עולם ההוקי, מעדה מדי פעם וקראה לי סטנלי. בשבוע שעבר, היא ביקשה מסטנלי להעביר את תפוחי האדמה בארוחת הערב. בוגדת.

הבוקר, התווסף עוד בוגד לרשימה השחורה.

"סטן!" קורא קול מקצה המסדרון. "אני קופץ להביא קפה לאבא שלך ולשאר המאמנים. את רוצה משהו?"
 אני מישירה מבט רושף לעוזר של אבי. "הבטחת שלעולם לא תקרא לי ככה."
 לרגע קצר, טומי משתדל להיראות מלא חרטה. "בבקשה אל תירי בשליח, אבל אולי הגיע הזמן להכיר בכך שאת מנהלת קרב אבוד. רוצה לשמוע עצה?"
 "לא."

"תאמצי את שם החיבה, יקירתי היפהפייה."
 "לעולם לא." אני רוטנת. "אבל כן אאמץ את הכינוי 'יקירתי היפהפייה'. תמשיך להשתמש בו. הוא גם עדין וגם עוצמתי."
 "אין בעיה, סטן." טומי צוחק לפניי העצבניות. "קפה?" הוא מציע.
 "לא, תודה."

טומי יוצא לדרכו. הוא מאגר של אנרגיה בלתי נגמרת. לאורך שלוש השנים שלו כעוזר האישי של אבי, מעולם לא ראיתי אותו יוצא להפסקה. בטח גם כשהוא חולם הוא צועד על הליכון.
 אני צועדת לאורך המסדרון לחדר ההלבשה ומחליפה בזריזות את נעלי הספורט במחליקיים. השעה היא 7:30 בבוקר, כך שיש לי די והותר זמן להתחיל בחימום. ברגע שהמחנה יתחיל, ייווצר כאוס. עד אז, הזירה כולה שלי. רק אני ומרבד יפהפה וטרי של קרח, שטרם נשרט וצולק מכל הלהבים שעתידים להחליק עליו.
 כשאני נכנסת, מיישרת הקרח מסיימת את ההקפה האחרונה שלה. אני שואפת את כל הריחות שאני הכי אוהבת: ניחוח האוויר הצונן. הריח החזק של רצפת הגומי. הארומה המתכתית של המחליקיים שלי שזה עתה הושחזו. קשה לתאר כמה טוב זה מרגיש לנשום הכול פנימה.

אני נכנסת לזירה ומתחילה להקיף אותה בעצלתיים. אפילו שאני לא משתתפת במחנה הצעירים כאן, הגוף מסרב להרפות מהשגרה. לפעמים אני מנסה כמה תרגילים פשוטים. לפעמים אני מחליקה בלי מטרה מסוימת. כשמתחילה עונת ההוקי ואני צריכה להשתתף באימונים בפועל, אני משתדלת לא להתיש את עצמי ולהחליק יותר

מדי באימוני הסולו שלי. אבל השבוע, אני כאן לא כדי לשחק, אלא כדי לעזור לאבא שלי. אז שום דבר לא מונע ממני להחליק בשיא המהירות.

אני מחליקה מהר וחזק, עפה מאחורי השער, מסתובבת בחדות, ומאיצה לעבר הקו הכחול. כשאני סוף-סוף מאיטה, ליבי הולם בכזו עוצמה, שאני לא שומעת את הקול הבוקע מאחד הספסלים.
"...להיות כאן!"

אני מסתובבת ורואה בחור בגילי, והדבר הראשון שאליו אני שמה לב, הוא פניו הזועמים.

הדבר השני, שבו אני מבחינה, הוא עובדת היותו נאה בצורה בלתי רגילה – על אף פניו הזועמים.

יש לו את סוג היופי המאפשר לו להזעיף פנים בלי השפעה אסתטית. אם כבר, זה רק עושה אותו לזהט יותר. מוסיף לו חספוס של ילד-רע.

"הי, שמעת אותי?" הקול שלו עמוק יותר משציפיתי שיהיה. הוא נשמע כאילו הוא נועד לשיר שירי קאנטרי על מרפסות בטנסי.

הוא קופץ מעל הדלת הנמוכה והמחליקים שלו נוגעים בקרקע. אני שמה לב שהוא גבוה – הוא מיתמר מעליי. נוסף על הכול, אני לא חושבת שראיתי עיניים כחולות כאלה מימי. הן כהות בצורה יוצאת דופן, בגוון ספיר מתכתי.

"סליחה, מה?" אני שואלת, משתדלת לא לבהות. איך ייתכן שמישהו יהיה מושך כל כך?

מכנסי ההוקי השחורים והטישירט האפורה מחמיאים לגזרה הגבוהה שלו. הוא קצת צנום, אבל על אף שהוא בן חמש-עשרה או שש-עשרה, יש לו גוף של שחקן הוקי.

"אמרתי שאת לא אמורה להיות כאן." הוא נובח.

וכך, חזרתי למציאות. אה, בסדר. מדובר בשמוק.

"ואתה אמור להיות כאן?" אני שואלת. המחנה מתחיל בתשע – אני בטוחה בזה, כי עזרתי לטומי לצלם את לוח הזמנים ולהפיץ אותו לכולם.

"כן. זה היום הראשון של מחנה ההוקי. באתי להתחמם." העיניים

הממגנטות שלו סורקות אותי. הוא שם לב לג'ינס ההדוק שלי, לטוטשירט הסגול והחותלות הוורודות.

הוא מרים גבה אחת, ומוסיף – "בטח התבלבלת בתאריכים. החלקה אומנותית מתחילה בשבוע הבא." אני מכווצת את עיניי. אני חוזרת בי. מדובר בשמוק רציני. "האמת, אני –"

"אין סיבה שתהיי כאן." הוא קוטע. "מלכת הנשף." "מלכת הנשף? הסתכלת על עצמך במראה?" אני משיבה. "אתה זה שנראה כאילו הוא צריך להיבחר למלך הנשף." הזעם בפניו מעורר גם את זעמי, אבל דווקא הברק הזוחח בעיניי שלו הוא שדוחף אותי להמשיך להציץ לו.

הוא חושב שאני לא שייכת לכאן?
והוא קורא לי מלכת הנשף?

כן... אם אפשר בבקשה, לך תזדיין, חרא.

אני מביטה בו בתמימות ותוחבת את ידיי לכיסים. "מצטערת, אבל אני לא הולכת לשום מקום. אני ממש צריכה להתאמן על הסיבובים והקפיצות שלי, וככל הנראה" – אני מצביעה על הזירה הריקה – "יש די והותר מקום לשנינו. אז סלח לי, אבל כמלכת הנשף, אני ממש צריכה לחזור להתאמן."

הוא שוב מזעיף פנים. "קראתי לך ככה רק כי לא ידעתי את השם שלך."

"שקלת פשוט לשאול מה השם שלי?"

"בסדר." הוא רוטן. "מה השם שלך?"

"לא עניינך."

הוא מניף את ידיו באוויר. "שיהיה. את רוצה להישאר? תישארי. תקיפי את הזירה כאוות נפשך. רק אל תבואי אליי בזחילה כשהמאמנים יבואו ויגרשו אותך."

במילים אלה הוא מחליק לדרכו, מטמא את הקרח הזך שלי בשריטות מהלהבים שלו. הוא מחליק לכיוון השעון, וכדי לעצבן, אני מחליקה נגד כיוון השעון. כשאנו נעים זה על פני זו, הוא מביט בי בזעם, ואני משיבה לו בחיוך. אחר כך, מפני שאני קנטרנית, אני

מתחילה להסתובב בישיבה. אני נשענת על רגל אחת, ומניפה את הרגל השנייה מולי, כך שאני מפריעה להקפה השנייה שלו. הוא נאנח ביאוש כשהוא פונה לכיוון השני כדי לחמוק ממני.

למען האמת, התנסיתי קצת בהחלקה אומנותית כשהייתי ילדה. לא הייתי טובה או מעוניינת מספיק כדי להתמיד. אבל אבא התעקש שהשיעורים יועילו לי, והוא לא טעה. הוקי הוא תחום פיזי לחלוטין, והחלקה אומנותית דורשת הרבה יותר דיוק. לאחר חודש שלמדתי את הבסיס, ראיתי שיפור ניכר באיזון שלי, במהירות ובהחזקת הגוף שלי. המיומנויות שרכשתי בשיעורים האלה עשו אותי מחליקה טובה יותר. שחקנית הוקי טובה יותר.

"ברצינות, זוהי מפה." הוא עוצר, ורסיסי קרח ניתזים מהמחליקיים שלו. "מספיק גרוע להיתקע איתך בזירה. לפחות תכבדי את המרחב האישי שלי, מלכת הנשף."

אני מתרוממת מהסיכוב ומשלבת את זרועותיי. "תפסיק לקרוא לי ככה. קוראים לי ג'יג'י."

הוא נוחר בבוז. "ברור שזה השם שלך. זה שם כזה של מחליקה אומנותית. תני לי לנחש, זה קיצור של משהו נשי וקישטי, כמו... ג'ורג'יה. לא – ג'יזל."

"זה לא קיצור של שום דבר."

"ברצינות? רק ג'יג'י?"

"יש לך בעיה עם השם שלי? תגיד, מה השם שלך? בטח משהו

גברי ולעוס. אתה לגמרי בריידן, או קרטל."

"ריידר." הוא ממלמל.

"ברור שזה השם שלך." אני מחקה אותו ומתחילה לצחוק.

לרגע, פניו מתקדרות, ושוב מופיעה עליהן ההבעה המרוגזת שהייתה שם קודם. "רק תפסיקי להפריע לי."

כשהוא מסובב את גבו אליי, אני חורצת אליו לשון. אם המנוול הזה מתכוון לחבל בזמן האיכות היקר שלי על הקרח, מן הראוי שאעשה כל שביכולתי כדי לעלות לו על העצבים. אני משתדלת להיות כמה שיותר פולשנית – אני מאיצה, פותחת את זרועותיי ופוצחת בסדרה נוספת של סיבובים.

לעזאזל, כיף להחליק על הקרח. שכחתי כמה.
 "עכשיו את עומדת לחטוף." אומר ריידר, קולו מלגלג וקצת
 זחוח.
 אני מאיטה למשמע צעדים מבעד לדלתות הכפולות בקצה
 הזירה.

"כדאי שתתחפפי, ג'יזל, לפני שתעצבני את גארט גרהם."
 אני מחליקה אל ריידר ומעמידה פני טיפשה. "גארט מי?"
 "את צוחקת עליי? לא שמעת על גארט גרהם?"
 "הוא מפורסם, או משהו?"

ריידר בוהה בי. "הוא אצולת הוקי. זה המחנה שלו."
 "אה, כן. אני עוקבת רק אחרי מחליקים אומנותיים."
 אני מסיטה את השיער האסוף שלי ומחליקה על פניו. אני רוצה
 להספיק עוד מהלך אחד, בעיקר כדי לבדוק מה אני עדיין זוכרת
 מהשיעורים שלי.

אני מאיצה ומתאזנת. קצות המחליקיים לא מחורדים כי אני
 נועלת מחליקי הוקי, אבל אוכל להשתמש בהם לקפיצה הזאת.
 אני פונה הצידה ותופסת תאוצה, ממריאה מקצה הזירה ומסתובבת
 באוויר.

הנחיתה שלי מזעזעת. הגוף שלי לא מיושר כמו שצריך, אני
 מסתובבת יתר על המידה, אבל איכשהו – אני מצליחה לא לנחות על
 הפנים. אני מתכווצת מהמגושמות המוחלטת שלי.

"ג'יג'י! מה נראה לך שאת עושה? את רוצה לנקוע את הקרסול
 שלך?"

אני מסתובבת לעבר הזוכית. כשישה מטרים ממני, עומד אבא
 שלי ומזעיף פנים. הוא חובש כובע בייסבול ולובש טישירט עם לוגו
 של המחנה. משרוקית קשורה סביב צווארו, והוא מחזיק קפה הפוך
 ביד אחת.

"סליחה, אבא." אני עונה, מבווישת. "סתם השתעשעתי."
 רעש חנוק בוקע מריידר העומד לידי, ועיניו הכחולות מחשיכות.
 אני מטה את ראשי ומחייכת בתמימות. "מה?"
 "אבא?" הוא נוהם. "את הבת של גארט גרהם?"

ריידר כל כך המום, שאני לא יכולה שלא לצחוק. "כן, ויותר
מזה – אני עוזרת לכם עם הבקעות היום."
עיניו מתכווצות. "את משחקת הוקי?"
אני רוכנת וטופחת על זרועו. "אל תדאג, מלך הנשף. אני אהיה
עדינה איתך."

תמליל 'מלכי ההוקי'

תאריך שידור: 28.7

© תאגיד שידורי הספורט

ג'ייק קונלי: אם כבר באסונות הריי-גורל עסקינן, נראה שזו הזדמנות מושלמת להמשיך לפינה הבאה שלנו. חדשות גדולות בעולם ההוקי של המכללות: האיחוד בין בראייר לאיסטווד. האלמה מאטר* שלך, ג'י.

גארט גרהם: גם הבת שלי לומדת שם. אתה יודע, זה נשאר במשפחה.

קונלי: בסולם מאחת עד עשר – אחת *קקסטרופה* ועשר *כאפוקליפסה*. כמה המצב גרוע?

גרהם: תראה. הוא לא מזהיר.

קונלי: בלשון המעטה.

גרהם: כלומר, כן, אבל בוא נפרק את זה. נתעלם מכך שזה חסר תקדים – מיזוג של שתי תוכניות הוקי לגברים? חסר תקדים. למרות זאת, ברור לי שעשויים להיות כמה יתרונות. צ'אד ג'נסן הרכיב צוות-על. קולסון וריידר בקבוצה אחת, יחד עם דמיין, לרסן, ולינדלי, יחד עם קורת' ברחבת השער – את הקבוצה הזאת לא ניתן לעצור.

קונלי: על הנייר, בהחלט. כשמגיע – מגיע. צ'אד ג'נסן הוא המאמן המעוטט ביותר בהוקי מכללות. הקבוצות שלו הגיעו ל'ארבע

* אלמה מאטר (בלטינית: Alma mater) הוא מושג לטיני, שמשמעו "אם מזינה". בשפה האנגלית העכשווית הביטוי משמש לרוב כדי להתייחס למכללה או לאוניברסיטה כלשהי בה התחנך האדם.

הקפואות' שתיים-עשרה פעמים, וגרפו שבעה ניצחונות לאורך כהונתו
בבראייר. הוא כרגע השיאן בזכיות באליפויות –

גרהם: חמיך משלם לך להחמיא לו? או שאתה עושה את זה בחינם
כדי להרוויח את האישור שלו?

קונלי: אומר מי שזכה בשלוש מתוך שבע האליפויות תחת ג'נסן.

גרהם: טוב, בסדר. שנינו משוחדים. בוא נדבר ברצינות – ג'נסן
מסוגל לחולל ניסים, אך גם הוא לא מסוגל למחוק עשורים של יריבות
מרה ועוינות. כבר שנים שבראייר ואיסטווד מסתכסכים זה עם זה בכל
כנס. פתאום מצפים מהבחורים האלה להתנהג יפה?

קונלי: מחכה לו עבודה קשה, אין ספק. אבל כמו שאמרת, מה
אם הם יצליחו להסתדר? להתאחד ולהפוך לקבוצה אחת? אולי נהיה
עדים לקסם.

גרהם: או שהם ירצחו זה את זה.

קונלי: נראה שנגלה בקרוב.

פרק 1

ג'יג'י

סוף שנת 2013

שחקן הוקי הוא לא רק אדם שמשחק הוקי. אדם שמשחק הוקי יגיע לזירה שעה לפני המשחק, ינעל את המחליקים שלו, יחבוט בשלושה מחזורי משחק, יחליף לבגדים הרגילים שלו, ויחזור הביתה.

שחקן הוקי חי ונושם הוקי. אנחנו תמיד מתאמנים. משקיעים את הזמן שלנו בהוקי. אנחנו מגיעים שעתיים לפני האימון להתכונן לקראת המשחק – מנטלית, פיזית ורגשית. אנחנו מחזקים, מפתחים ורוחפים את הגוף שלנו לקצה גבול היכולת. אנחנו מקדישים את חיינו לספורט.

הוקי ברמה אוניברסיטאית דורש מסירות מוחלטת, אבל זה אתגר שתמיד הייתי נלהבת לעמוד בו.

חזרתי לשגרת הבוקר שלי שבוע לפני תחילת הלימודים באוניברסיטת בראייר. כיף להיות בפגרה – יש לי זמן לבלות עם חברים ומשפחה, לישון עד מאוחר, לאכול ג'אנק פוד, אבל אני תמיד מברכת על תחילתה של עונה חדשה. בלי הספורט שלי אני מרגישה אבודה.

הבוקר, אני עושה תרגילים כאחת משתי הזירות במתחם האימונים של בראייר. רק תרגיל הבקעה פשוט שבו אני מאיצה בסיבוב, מכוונת ומטיחה את הדסקית בשער. על אף שאני מלקה את עצמי בכל פעם שאני מחטיאה, אין צליל יפה כמו החבטה של דסקית על הלוחות בזירה ריקה.

אני מתאמנת כשעה ומבחינה במאמן אדלי. הוא יושב על הספסל

הראשי ומסמן לי להתקרב. אני מחליקה לכיוונו, מזיעה בחולצת האימונים.

חיוך קטן מתפשט על שפתי. "את לא אמורה להיות כאן."
אני מסירה את הכפפות שלי. "מי אומר?"
"חוקי התאחדות ספורט המכללות הלאומי, על אימונים בתקופת הפגרה."

אני מחייכת. "חוקים החלים על אימונים רשמיים של הסגל. אני סתם מחליקה לתומי."

"את לא צריכה לדחוף את עצמך כל כך חזק, ג'י."
"וואו." אני מקניטה. "אתה מבקש ממני לשחק פחות טוב ממה שאני מסוגלת?"

"לא, אני רוצה שתטעיני את המצברים שלך – הוא עוצר ומגחך.
"יודעת מה? לא משנה. אני כל הזמן שוכח שאני מדבר עם בת למשפחת גרהם. את הבת של אבא שלך."

ניצוץ של גאווה ניצת בתוכי, והוא מתעמעם במהירות עם קצת טינה. כשאת בת להורה מפורסם, הוא נוטה להאפיל עלייך.

כשהתחלתי לשחק, ידעתי שתמיד ישו אותי לאבא. הוא אגדה חיה, ועל כך אין עוררין. הוא מחזיק בכל כך הרבה שיאים שכבר קשה למנות את כולם. הבחור שיחק עם המקצוענים עד שהיה בן ארבעים, וגם בגיל ארבעים, הוא כיסח באותה עונה. הוא היה יכול לשחק עוד שנה או שנתיים, אבל אבא שלי חכם – הוא פרש בשיא. כמו גרצקי, השחקן שתמיד משווים אותו אליו.

אני יודעת שאני צריכה לרסן את הכאב הקטן הזה. אם כבר משווים אותך למישהו – מוטב שזה יהיה לאחד האתלטים הכי מוצלחים בהיסטוריה. יכול להיות שאני פשוט מצולקת מההסתייגויות הסקסיסטיות שתמיד נלוו למחמאות שקיבלתי במרוצת השנים.

היא שיחקה ממש טוב... יחסית לבת.

הסטטיסטיקות שלה מרשימות... יחסית לאישה.

אף אחד לא יגיד לשחקן הוקי שהוא שיחק מדהים, יחסית לגבר. למען האמת, הוקי גברים והוקי נשים הם חיות שונות לגמרי. לנשים יש פחות הזדמנויות להמשיך לשחק אחרי הקולג', יש פחות

צופים בליגה המקצועית, והמשכורות נמוכות משמעותית. אני יכולה להבין – משחק אחד של ליגת ההוקי הלאומית ודאי גורף פי מיליון יותר צופים ממה שכל משחקי הנשים גורפים יחד. הגברים ראויים לכל אגורה שירוויחו ולכל הזדמנות שתינתן להם. זאת הסיבה, שכשחקנית הוקי אני צריכה לנצל כל הזדמנות שתיקרה בדרכי.

ועל איזו הזדמנות מדובר?

האולימפיאדה, בייבי.

שתי מטרות חיי מאז גיל שש, היו להתקבל לנבחרת ארצות הברית ולזכות במדליית זהב באולימפיאדה. עד היום, אני עובדת כדי להגשים אותן.

המאמן פותח בשבילי את הדלת. "אבא שלך עדיין יגיע השנה כדי לסרסר את המחנה שלו?"

"כן, מתישהו השבוע. הוא צריך קצת זמן להתאושש. רק בשבוע שעבר חזרנו מהחופשה השנתית בטאהו."

מדי אוגוסט, המשפחה שלי מעבירה חודש באגם טאהו, עם חברים קרובים ובני משפחה. מבקרים באים והולכים כל הקיץ.

"השנה הגיעו חלק מחברי הקבוצה לשעבר של אבא מבוסטון. גברים שיכורים ומעולפים פקדו את המרפסת שלנו מדי בוקר." אני מוסיפה בחיוך.

"שאלוהים יעזור לאגם הזה." אדלי מודע להיקף היכולת של אבא וחבריו לעשות צרות. הוא היה עוזר מאמן של קבוצת ברואינס כשאבא שיחק אצלם. למעשה, אבא היה זה ששכנע את טום אדלי לנהל את תוכנית הנשים בבראיר.

גם אם הייתי רוצה לברוח מהצל של אבי, השם שלו מתנוסס בחוץ על הבניין – מרכז גרהם. הודות לתרומה הגדולה שלו לפני עשור, תוכנית הנשים עברה מהפך – מתקנים חדשים, סגל חדש, מגייסים חדשים שיצודו את הכישרונות הכי גדולים בתיכונים. עד שאבא הפיח בה חיים, התוכנית החווירה לעומת התוכנית של הגברים. הוא אמר שהוא רצה שיהיה לי לאן ללכת, אם אחליט ללמוד בבראיר כשאגדל.

אם.

כה.

כאילו היה סיכוי שאלך למקום אחר.
"מה אתה עושה פה?" שאלתי את המאמן בדרכנו החוצה.
"ג'נסן ביקש את עזרתי במחנה האימונים."
"שיט, זה מתחיל היום?"

"כן. תעשי לי טובה, ותבקשי מהבנות להיות רגועות. זה אימון סגור. אם ג'נסן יתפוס מישהי מכן כאן, אני אעמיד פנים שאין לי קשר לזה."

"מה זאת אומרת, הבנות –"
אבל הוא נעלם והמשיך בדרכו למשרדי המאמנים.
כשאני נכנסת לחדר המלתחות ורואה כמה מחברות הקבוצה שלי, השאלה שלי מקבלת מענה.

"היי, ג'י. את נשארת לחזות במופע האימים?" קפטנית הקבוצה, וויטני קורמק, מחייכת אליי מהספסל.

"הו, כן. לא הייתי מפספסת את זה. אבל אדלי ביקש שנהיה רגועות, אחרת ג'נסן יתחרפן."

קמילה מרטינז, חברתי לשנה ג', פולטת נחרה. "אני חושבת שג'נסן יהיה עסוק בפיזור קטנות מכדי להבחין בנו."

אני מוציאה את החפצים למקלחת מהלוקר. "אתקלח בזריזות ואצטרף אליכן שם."

אני משאירה את חברותיי במלתחות וצועדת למקלחת. אני עומדת מתחת לזרם ותוהה איך לעזאזל הקבוצה של הגברים תשרוד את איחוד בראייר/איסטווד. זה שינוי מהותי, והוא קרה כל כך מהר שרוב השחקנים כלל לא הספיקו להתכונן אליו.

במשך עשרות שנים מכללת איסטווד הייתה היריבה שלנו. בחודש שעבר, הם נעלמו. כלומר – כל האוניברסיטה נסגרה. מתברר ששיעורי ההרשמה שלהם הגיעו לשפל, והדבר היחיד שמנע מהם לקרוס היה תוכניות האתלטיקה – הוקי גברים במיוחד. היה ברור כי איסטווד תסגור את שעריה, לרוע מזלם של האתלטים – עד שאוניברסיטת בראייר נחלצה לעזרתם והצילה אותם מפשיטת רגל – ולכן, איסטווד היא כעת חלק מבראייר, ואיתה הגיעו כל מיני שינויים.

הקמפוס שלהם באיסטווד, ניו המפשייר, שעה נסיעה מצפון לבוסטון, הפך עתה רשמית להיות קמפוס איסטווד של בראייר. עדיין מתקיימים שם שיעורים, אבל כדי לפשט את המצב – כל מתקני האתלטיקה נסגרו, והמבנים האלה ישמשו לצרכים אחרים. וכמובן, הפרט החשוב ביותר – איחוד נבחרות ההוקי של איסטווד עם בראייר.

כעת, על המאמן צ'אד ג'נסן להתמודד עם משימה בלתי־נחשקת בעליל, לקחת את שני הסגלים הגדולים ולרכז אותם לאחד. הרבה שחקנים משתי המכללות ייאלצו לוותר על המקומות שלהם בקבוצה. ואל לנו לשכוח שהם מתעבים זה את זה.

אין סיכוי שאחמיץ את זה. אני מסיימת להתרחץ ולובשת מכנסי ג'ינס וגופייה, אוספת את שיערי הרטוב ומורחת מעט קרם לחות על הפנים. האוויר בזירה תמיד מייבש את העור שלי.

חברות הקבוצה מחכות ביציע. הן עשו בחוכמה שישבו כאן ולא על הספסלים, ובחרו לשבת משמאל לתא העונשין, כמה שורות למעלה. קרובות מספיק כדי לא לפספס קטטות מסקרנות שאולי יפרצו, אבל רחוקות מכדי שהמאמן ג'נסן יבחין בנו. וויטני זזה הצידה ומפנה לי מקום לידה.

קולותיהם של גברים מגודלים מהדהדים בדרך לזירה, וציפייה מתעוררת בי.

מולי, קמילה משפשפת את ידיה זו בזו באושר צרוף. "הנה, התחלנו."

כשהם מגיחים, הם מסתדרים בקבוצות של שניים או שלושה. חלקם בשנה ב', חלקם בשנה ג'. הם לובשים חולצות אימונים בגווני שחור או אפור. אני מבחינה שכמה מהם ממוללים את שרוולי החולצות שלהם ומזעיפים פנים – כאילו צבעי בראייר מעוררים בהם בחילה.

"אני קצת מרחמת על החבר'ה מאיסטווד." אני מעירה.
 "אני לא מרחמת עליהם בכלל." משיבה קמילה בחיוך רחב. "הם עומדים לספק לנו בידור לשנה הקרובה."

עיניי נודדות לקרח. חלק עוד לא חבשו קסדות, ופנים מוכרות תופסות את תשומת ליבי. הלב שלי מחסיר פעימה כשאני רואה אותו. "קייס נראה טוב." אומרת וויטני, כאילו היא יודעת. זה בלתי נסבל. "כן." אני עונה באדישות.

היא לא טועה. לכן זה בלתי נסבל. האקס שלי כל כך מושך, שזה מגוחך. גבוה וחיזור, עיניים כחולות בהירות, שמתחלפות לגוון של שמיים בקיץ כשהוא מפלרטט.

הוא מדבר עם החבר שלו, ג'ורדן טרייגר. למרבה המזל, הוא עוד לא הבחין בי. הפעם הקודמת שבה התראינו הייתה ביוני, והתכתבנו קצת לאורך הקיץ. הוא רצה לפגוש אותי. סירבתי. לא בטחתי בעצמי לידו, והיות שהלב שלי מפרפר כרגע, אני מסיקה שעשיתי את הבחירה הנכונה.

"אלוהים, אני מאוהבת."

קמילה מסיבה את תשומת ליבי מקייס לעבר הבחור החדש שהגיע. אוקיי, וואו. הוא חתיך בטירוף. שיער בלונד כהה, עיניים אפורות בהירות, פנים עוצרות נשימה. הוא כנראה מאיסטווד, כי מעולם לא ראיתי אותו כאן.

קמילה כמעט מריירת. "אני לא חושבת שאי פעם נדלקתי כל כך רק מלראות פרופיל של גבר."

חלק מהחבר'ה לוקחים את המקלות ומתחילים להתחמם. אני בוחנת אותם ולא מזהה אף אחד.

קמילה רוכנת קדימה. "מי מהם זה לוק ריידר?" היא שואלת בסקרנות. "שמעתי שג'נסן לא רצה אותו."

"אה, בטח. הוא לא רצה את החלוץ הכי טוב במדינה." אומרת וויטני ביובש. "אני ממש בספק."

"הי, לבחור יש מוניטין." מגיבה קמי. "הגיוני שג'נסן ירצה שהתוכנית שלו תישאר ללא רכב."

יש אמת בדבריה. כולנו ידענו מה קרה באליפות העולם בהוקי קרח לצעירים לפני שנתיים, כשלוך ריידר וחבר הקבוצה שלו הלכו מכות במלתחות אחרי שהחבר'ה מארצות הברית זכו במדליית זהב. ריידר שבר לו את הלסת והכניס אותו לבית חולים. החליטו לטאטא

את התקרית מתחת לשטיח, וגם את המניעים שגרמו לה. איש לא יודע מי התחיל את הקטטה, אבל בהתחשב בכך שהבחור השני ספג את רוב הפציעות, נראה שריידר היה זה שרצה ליישב את החשבון. ממה ששמעתי, ריידר נמנע מצרות מאז. אבל כשאתה מכה שחקן אחר עד זוב דם, שמך הולך לפניך. שחקן טוב ככל שתהיה, הכתם נשאר.

"הנה הוא." אני אומרת, מחווה בראשי לקרח. לוק ריידר מחליק לעבר הבחור הבלונדיני שקמי עושה לו עיניים, ולידם עומד בחור נוסף עם שיער כהה קצוץ. לרגע, אני זוכה לראות את קו הלסת המסותת של ריידר לפני שהוא חובש את הקסדה ויוצא להחליק.

הוא עדיין מושך כפי שזכרתי, רק שהוא כבר לא נער צנום. הוא גבר בוגר, רחב ושרירי. כוח קורן ממנו.

לא ראיתי אותו באופן אישי מאז הפעם ההיא במחנה הנוער שאבא שלי ניהל לפני חמש או שש שנים. עד היום, הזלזול שהוא הפגין כלפיי מרגיז אותי. כשהוא אמר לי שאני לא שייכת לזירה, הניח שאני מחליקה אומנותית, ועוד הוסיף וקרא לי מלכת הנשף. שמוק. בהחלט היה מספק למחוק את החיוך הזחוח מהפנים שלו, כשהתחרינו שניים-על-שניים. גם החלקתי יותר מהר ממנו וגם הבקעתי. אלו הדברים הקטנים בחיים שמשמחים אותי.

"הוא סקסי ברמות." אומרת וויטני.

"זה הקסם הזנותי של ילד־רע." מעירה קמי. "עושה אותם מושכים יותר."

כולנו מגחכות.

"הוא ילד־רע זנותי?" שואלת וויטני.

קמי צוחקת ומשיבה, "די ברור שהוא ילד־רע. תסתכלי עליו. יש לו מוניטין של אחד שמתפרפר. אבל לא, כאילו, באופן קונבנציונלי." אני טופחת לה על הגב ומחייכת. "מה זאת אומרת? איך אפשר להתפרפר באופן לא קונבנציונלי?"

"הוא לא יוצא מגדרו בשביל לזיין. הוא לא רודף אחרי אף אחת. הוא לא מתנהג כמו כל ספורטאי זחוח. בת דודה שלי ראתה אותו

במסיבה בשנה שעברה, והיא אמרה שהוא פשוט עמד בפניה כל הלילה, טרוד במחשבות. הוא לא דיבר עם אף אחת, ובכל זאת, תמיד יש נחיל של בחורות נואשות שמוכנות להשליך את עצמן לרגליו. הבחור יכול לבחור את הסטוצים שלו בפניצטה.”

שריקת משרוקית חורכת את האוויר. מטבע הדברים, כולנו נדרכות, על אף שזה אפילו לא האימון שלנו.

המאמן ג'נסן מחליק על הקרח, ובעקבותיו משתרכים שני עוזרי מאמנים וטום אדלי. הוא שוב שורק במשרוקית.

”להסתדר! אני רוצה שתי שורות במרכז הקרח.” קולו מהדהד בכל הזירה.

כולם חובשים את הקסדות ומסיכות הפנים, מסדרים את הכפפות שלהם ומסתדרים בשורות. יש פחות אנשים משציפיתי שיהיו.

”לא היו אמורים להיות שלושים אנשים מאיסטווד?” אני שואלת את וויטני.

היא מהנהנת. ”שמעתי שהוא פיצל את האימונים לשתי קבוצות. זו כנראה הראשונה.”

אני משיבה בחיוך רפה כשאני מבחינה איך הקבוצות התפצלו. החבר'ה מבראייר עומדים כתף אל כתף, וגם אלו מאיסטווד. ריידר עומד בין שני החברים שלו. פניו קפואות והלסת שלו מתוחה.

”בסדר.” נובח ג'נסן ומוחא כפיים. ”בואו לא נבזבז זמן. יש לנו הרבה מה לעשות השבוע כדי לגבש סופית את הקבוצה. נתחיל עם כמה תרגילי 'זריקה ורדיפה' בסיסיים. תפרקו קצת אנרגיה. בסדר?”

שאר המאמנים מקבצים את כולם מאחורי רשת אחת. ומהאופן בו הם הסתדרו בשורות, רוב צמדי השחקנים כוללים בחור אחד מבראייר ואחד מאיסטווד.

זה עומד להיות מהנה.

”השחקן הראשון שמשיג את הדסקית – מנסה להבקיע. השחקן השני – אני רוצה לראות איך הוא מתכנן לקחת את הדסקית ממנו.”

הוא שורק במשרוקית שוב כדי להתחיל את העניינים. זה אחד התרגילים הכי פשוטים, ובכל זאת – אני מלאת התרגשות. אני מתה על המשחק הזה. כל דבר הקשור בהוקי הוא אושר צרוף.

ג'נסן משליך את הדסקית לפינה מאחורי הרשת הרחוקה יותר, והזוג הראשון מחליק לכיוונה. אין שם או מספר על החולצות שלהם, אז אני לא יודעת על מי אני מסתכלת.

לעומת זאת, כשהזוג השני יוצא, אני מבחינה בקיים בין רגע. לא בגלל המראה שלו, אלא בגלל הסגנון הייחודי שלו, השחרור המהיר. קיים קולסון היה השחקן הכי טוב בזריקות מכל הנבחרות בליגת הצעירים. אולי אפילו גם בליגה הלאומית. ברור למה טמפה גייסה אותו.

"זה הרבה יותר משעמם משחשבתי." רוטנת וויטני. "איפה הזיקוקים?"

"ברצינות." מתערכת קמילה. "אולי פשוט נתחפף –"

רגע אחרי שקמילה מסיימת את דבריה, הזיקוקים מתפוצצים. זה מתחיל בהתקפה כוחנית של ג'ורדן טרייגר. ברומה לקיים, גם אותו אני מזהה לפי הסגנון התוקפני שלו. הוא חי ונושם בריונות ויותר מזה – הוא חרא רציני. אז כשאחד השחקנים מחזיר לו באותה תוקפנות, אני יודעת שטרייגר, כהרגלו, יתחיל לקלל.

אני בקושי ממצמצת, והם כבר הסירו את הכפפות. אסור ללכת מכות במשחקי הוקי רשמיים. יעיפו את שני הטיפשים האלה מהמשחק וגם ישעו אותם מהמשחק הבא. בזמן אימון – זה לא מקובל, וכנראה ייגמר בדין משמעתי.

אבל באימון היום?

ג'נסן עומד מנגד, ונותן לזה להתרחש.

"לעזאזל." מסננת וויטני, כשאגרופו של טרייגר פוגש לחי של אחד השחקנים מאיסטוד.

נהמת הזעם של טרייגר מהדהדת בכל הזירה. רגע בודד לאחר מכן, שני הגברים כבר בעיצומו של דו-קרב, אוחזים זה בחולצתו של זה ומניפים את אגרופיהם. חבריהם מעודדים אותם בזעקות חיתיות וצועדים אליהם, במטרה להיות עדים למתרחש מקרוב.

כששני השחקנים מועדים אל הקרח, במערבולת של גפיים ומחליקיים, קמי פולטת צליל מודאג.

"למה ג'נסן לא עוצר את זה?" היא שואלת.

צ'אד ג'נסן עומד במרחק שלושה מטרים מהם, הבעה משועממת על פניו, וסביבו – תוהו ובוהו. החבר'ה מבראייר מעודדים את טרייגר להמשיך. שחקנים מאיסטווד מריעים לבחור שלהם. אני רואה שקייס מנסה להתערב, והקפטן של בראייר – דייוויד דמיין – סוטר לו על היד.

"אני בהלם. גם דאבל-די נותן לזה לקרות." מתפלאת קמילה. אני מסכימה שזה די מפתיע. אין אדם שלו כמו דמיין. זה כנראה קטע של קנדים.

רק כשטיפות אדומות ניתזות על הקרח, מישהו עושה מעשה. הגבות שלי מתרוממות בהפתעה כשאני רואה את ריידר מחליק במהירות, ומושך את חברו מאיסטווד, הרחק מטרייגר. כשטרייגר מתרומם ומתכוון להסתר, ריידר עומד בין שני השחקנים מוכי הזעם. אני לא יודעת מה הוא אומר לטרייגר, אבל הבחור קופא במקומו.

"אלוהים, זה לוהט." וויטני מתנשפת.
 "מה, להפריד קטטה?" אני שואלת בשעשוע.
 "לא. הוא הצליח להשתיק את טרייגר. זה חתיכת נס."
 "הדבר הכי סקסי שגבר יכול לעשות." מוסיפה קמי, וכולנו צוחקות.

טרייגר כזה אידיוט קולני ומתיש. הצלחתי לסבול אותו כשיצאתי עם קייס, אבל היו פעמים שסבלנותי כמעט פקעה. אני מניחה שזה הדבר הטוב היחיד שיצא מהפרידה שלנו, אין יותר טרייגר. ג'נסן שורק במשרוקית שלו, וקולו הסמכותי מתווסף להמולה. "נגמר האימון. עופו מהקרח שלי."

"בואו גם נעוף מכאן." אומרת וויטני בבהלה. אני איתה. ג'נסן ודאי מודע לנוכחות שלנו, ועל אף שהוא עוד לא גירש אותנו, היה חמור מספיק שהיינו עדות למהפך מאימון קרח למרחץ דמים. הוא כנראה יעדיף שלא נישאר לצפות במה שיקרה אחר כך.

בלי לומר מילה, שלושתנו צועדות בזריזות דרך המעבר, לתחתית היציעים, שם אנחנו תוהות אם ללכת למלתחות – לשם השחקנים

יברחו, עם הזנב בין הרגליים – או דרך הדלתות הכפולות על פני הזירה, שם אולי ניתקל בג'נסן ושאר המאמנים.
בניסיון להימנע מחמת זעמו של ג'נסן, אנחנו מחליטות לחמוק מהציע, ומגיעות לכניסה למנהרה יחד עם זוג שחקנים מאיסטווד.
לרגע, לוק ריידר מופתע כשהוא מבחין בי. הוא מכווץ את עיניו – אותן עיניים כחולות־כהות שלא יכולתי לשכוח – וזווית הפה שלו עולה מעלה.
"ג'יזל." הוא לועג.
"מלך הנשף." אני משיבה.
הוא מגחך ומביט בי פעם נוספת, ואז ממשיך לדרכו.

פרק 2

ריידר

כאן חיוג לחתונה. אה פאס.

אני אנחש ניחוש פרוע ואגיד שלא השארנו רושם ראשוני מוצלח במיוחד.

אולי אני טועה. אולי צ'אד ג'נסן נהנה משפיכות דמים באימונים שלו. אולי הוא מסוג המאמנים המצפים לקרב קרח בסגנון בעל זכוב, כדי להפריד את הנערים מהגברים.

אבל לפי מבט המוות בעיניו, אני מניח שהוא לא משתייך לסוג המאמנים הזה.

הבעת פניו נסערת וחסרת סבלנות, בזמן שכולנו מצטופפים על המושב. הוא נתן לנו רק חמש דקות להחליף בגדים, אז כולם נראים פרועים ומבולבלים, מכניסים את החולצות למכנסיים ומסדרים את השיער תוך כדי הליכה לחדר המדיה.

יש כאן פי שניים יותר אנשים משהיו באימון. הקבוצה השנייה כבר התאספה כאן וצפתה במשחק עם אחד מעוזרי המאמנים. כולם כוחנים אותנו בחשדנות.

מסך ענק עומד במרכז החדר, ושלוש שורות של מושבים מולו. אני לא אשקר, הציוד כאן הרבה יותר יוקרתי ממה שיש באיסטווד. הכיסאות האלה מרופדים ויכולים להסתובב.

המאמן ג'נסן עומד במרכז החדר, ושלושת עוזרי המאמנים נשענים על הקיר ליד הדלת, פניהם קפואות.

"נו? פרקתם את מה שהעיק עליכם?"

איש לא מוציא הגה.

בזווית העין, אני רואה את ראנד האולי משפשף את הלסת שלו.

הוא חטף מכה כואבת מהבריון של קולסון. בכל זאת, הוא לא היה צריך לתת לטרייגר להשפיע עליו ככה.

שיחקתי נגד בראייר במשך שנים. אני מכיר את כולם בנבחרת שלהם. אני יודע מה הדירוג שלהם, ואני יודע ממי להיזהר. טרייגר תמיד היה מישוהו שכדאי לשים עליו עין. כולם יודעים שהוא בריון רע מזג, והוא צבר עבירות על ימין ועל שמאל בכל משחק.

עם זאת, הוא לא המתחרה הכי גדול שלי. זה יהיה... אני מעיף מבט חטוף בבחור הבלונדיני בשורה הראשונה. קיים קולסון.

הוא האדם היחיד בחדר שמטריד אותי. הוא שחקן מרהיב, נבחר להיות השחקן בעל הערך הרב ביותר של בראייר. מה שאומר שהוא ללא ספק יהיה בקו הראשון. בקו שלי.

אלא אם כן ג'נסן ידפוק אותי וישים אותי בקו השני. אני לא יודע מה יותר גרוע. לשחק בקו השני, או לשחק עם קולסון. אני אמור לסמוך על שחקן מבראייר שיגבה אותי? כן, אין סיכוי. "סיימנו כאן?" שואל המאמן ומביט סביב. "אף אחד אחר לא רוצה לשלוף את הזין שלו ולהשוות גדלים? לנפנף בו ולראות מי הכי גבר?" השתיקה ממשיכה.

ג'נסן משלב את זרועותיו. הוא דמות גבוהה ומאיימת, עם עיניים כהות ושיער מאפיר. הוא עדיין רחב ושרירי, על אף שהוא כנראה בשנות השישים לחייו. הוא נראה צעיר בעשור. הוא המאמן הכי טוב של ליגת הצעירים, ללא תחרות. זו כנראה הסיבה שבגללה הזיכרון ההוא כל כך צורב – כשג'נסן סירב לקבל אותי לבראייר.

מאז כיתה י', אני הודף מעליי מגייסים. אפילו מגייסים מבראייר, שהייתה הבחירה הראשונה שלי. אבל בסיום הלימודים, כשהגיעה העת לקבל החלטה, לא קיבלתי מלגה מבראייר. אני עדיין זוכר את הבוקר שבו בלעתי את הגאווה שלי וביקשתי לערוך שיחת טלפון עם ג'נסן. לעזאזל, הייתי מוכן לנסוע מפיניקס לבוסטון כדי לדבר איתו

פנים אל פנים. בשיחה שלנו, הוא הבהיר שהוא "שקל בכובד ראש", וקבע שאני לא מתאים לתוכנית שלו. נו, הבדיחה על חשבוננו. לא?

לא רק שאני כאן, אני גם השחקן הטוב ביותר בחדר. אני הבחירה הראשונה של מגייסים מהליגה הלאומית, בשם אלוהים.

"יופי. עכשיו כשסיימנו עם תחרות ההשתנה, אני רוצה להבהיר משהו. מי שינהג בזלזול על הקרח שלי בזמן אימון, לא ייצג את בית הספר הזה כחבר בקבוצת ההוקי שלי."

ראנד, שנולד בלי עצם בלשון ולא יודע לקרוא סיטואציות, מחליט להגן על עצמו. "עם כל הכבוד, המאמן," הוא אומר בשקט, "איסטוד לא התחילו כלום. בראייר התחילו."

"אתה בראייר!" נוהם ג'נסן.

זה משתיק בהצלחה את ראנד.

"זה מה שאתם לא מבינים. אתם קבוצה אחת עכשיו. אין יותר איסטוד. כולכם חלק מנבחרת ההוקי של בראייר."

חלק מהבחורים מתפתלים במקומם באי-נוחות.

"תראו, המצב הזה לא אידאלי. בסדר? האיחוד בינינו קרה בדקה התשעים. לא היה לכם זמן לעבור למכללה אחרת או למצוא לכם תוכניות אחרות. נדפקתם." הוא אומר בפשטות.

לרגע הוא מסתכל עליי ואז מזדרז להסיט את מבטו ולהתמקד במישהו אחר.

"ואני מבטיח לכם. אעשה כמיטב יכולתי למצוא לכם קבוצה אחרת אם לא תיכנסו לסגל הזה."

ההצעה הנדיבה שלו מפתיעה אותי. ג'נסן ידוע לשמצה כעקשן וחסר רגש, אבל אולי יש בו גם צד רך.

"עם זאת, אתם צריכים לזכור שיש כאן כמעט שישים בחורים, ופחות מחצי מכם יגיעו לרשימה הסופית. אלו לא מספרים טובים."

הוא אומר, נימתו קודרת. "הרבה מכם לא ייכנסו לקבוצה."

הדממה מחרישת אוזניים. כשהוא אומר את דבריו בכזאת תכליתיות, כולנו חשים אי-נעימות. אפילו אני. על אף שאני בספק שג'נסן יעיף אותי מהקבוצה, גם בי מתפשטת חרדה.

"אז כך יתנהל השבוע. מאחר שכולנו נדפקנו כאן, קיבלנו רשות מהתאחדות ספורט המכללות הלאומי לערוך שבוע אימונים כדי לצמצם את המספרים שלנו. בסוף השבוע, נכריז על הרשימה הסופית, ואני אודיע מי יתחיל במשחק הראשון. לאחר מכן, המאמן מראן, המאמן פראטי ואני נסיים לעבוד על הקווים. יש שאלות?"

אף אחד לא מרים את ידו.

"בינתיים, אני רוצה שתמנו שני קפטנים לשבוע הקרוב. אחרי שהרשימה תושלם, תוכלו להצביע מחדש או להשאיר את הקפטנים שתבחרו היום."

שניים?

אני מרים את ראשי בהפתעה. אני מעיף מבט בשיין, חברי לצוות והחבר הכי טוב שלי. לפי הברק בעיניו הכהות, גם הוא מסוקרן. טכנית, איסטווד הגיעה ללא קפטן. הקפטן שלנו נס על נפשו מייד לאחר ששמע את הבשורה ועבר לקוויניפיאק. רב־חובל שנשט את הספינה. הקפטן המכהן בכראייר הוא צרפתי־קנדי, דיוויד דמיין.

"אני חושב שזו תהיה הדרך הכי טובה לשמור על אחדות קבוצה. אני רוצה שתבחרו שחקן אחד מהרשימה הקיימת של בראייר, ואחד מאיסטווד."

"חשבתי שאמרת שאין יותר איסטווד." מישוהו בשורה האחורית מסנן.

אבל המאמן שומע אותו. "נכון." הוא מגיב. "אבל אני גם לא תמים. אני יודע שמה שאני אומר לא בהכרח קורה. אני לא פיה שיכולה לנופף בשרכיט ולהפוך את הכול למושלם. הדרך הכי טובה להתגבר על הפער הזה היא למנות שני קפטנים, לפחות לשבוע הקרוב. העבודה המשותפת תזכיר לנו שכולנו חלק מאותה קבוצה –"

"אני בעד קולסון." מתפרץ טרייגר באדישות. השפתיים שלו נפוחות.

ג'נסן מזעיף פנים בתגובה להפרעה שלו.

"אני בעד ריידר." אומר נאזי, חברי לקבוצה.

אני כובש אנחה.

זה לא מתחיל טוב.

ברור לי מה קורה. הם בוחרים את שני השחקנים הכי טובים. לא את שני השחקנים הכי מתאימים. דבר ראשון, שנינו בשנה ג'. רוב השחקנים בשנה ד' כנראה הרבה יותר ראויים מאיתנו. דבר שני, אני ממש לא מתאים להיות קפטן. הם יצאו מדעתם? אין לי אישיות של מנהיג. אני לא כאן כדי להחזיק ידיים ולאהוב את כולם. אני הבחור שרוצה שיניחו לו לנפשו.

נראה שגם קייס קולסון לא מרוצה מהשתלשלות האירועים, אך כשאני מביט סביבי, ים של פרצופים נחושים מופנים כלפיי. לחבריי מאיסטווד יש אש בעיניים, וחלקם מהנהנים בהחלטיות. גם השחקנים מבראייר מגיבים בדיוק באותה הדרך.

המאמן מבחין באותו דבר שאני ראיתי. גבולות הגזרה סומנו. ג'נסן נושף. "זה הכול? אלו מי שאתם רוצים? קולסון וריידר?" קריאות הסכמה מהדהדות ברחבי החדר. זו חתיכת הצהרה. כל צד רוצה שהצד השני ידע שהשחקן שלהם, הכוכב שלהם, אחראי. "לעזאזל." אני מסנן בשקט.

שיין מגחך. ליד, בְּקֶט דָּאן פולט נחרת צחוק. הייתי רוצה להגיד שלחבריי הטובים יש דינמיקה של שטן ומלאך. אחד הוא מרושע, והשני יושב על הכתף שלי, כולו טוהר, אדיבות וחמלה. הייתי רוצה להגיד את זה.

אבל שניהם מנוולים, והסבל שלי משעשע אותם. "ריידר, אתה בסדר עם זה?" שואל ג'נסן ומישיר אליי מבט נוקב. אני לא בסדר עם זה בכלל. "כן, בטח." אני משקר. "הכול בסדר." "קולסון?"

קייס מעיף מבט בקפטן של העונה שעברה. דמיין משיב בהנהון זריז.

"אם זה מה שהקבוצה רוצה." רוטן קולסון. "בסדר." ג'נסן צועד לעבר הפודיום וכותב משהו במחברת. שאלוהים יעזור לי.

ובכל זאת, על אף שנודבתי להיות קפטן בעל כורחי, מקל עליי לדעת שג'נסן לא ינסה להיפטר ממני הפעם.

המאמן עוזב את הפתקים שלו וניגש ללוח הלבן מאחורי המסך הגדול, מרקר שחור בידו.

"יופי. עכשיו כשזה סוכם, הנה כמה דגשים לקראת המחנה. דבר ראשון: מה שקרה קודם לכן, עם הקבוצה הראשונה? לא פאקינג מקובל עליי. שמעתם אותי?"

ג'נסן בוהה ישירות בג'ורדן טרייגר וראנד האולי, ומזעיף פנים כשאף אחד מהם לא מגיב.

"אנחנו לא הולכים מכות זה עם זה בבית הספר הזה." הוא אומר.
 "תעשו את זה שוב, ותישאו בהשלכות."
 הוא מסתובב וכותב על הלוח –

כתיב

"דבר שני, וזה חשוב מאוד, אז אני מקווה שכולם מקשיבים. אני לא אשמור על שפה נקייה בשבילכם, אידיוטים. אם אתם רגישים ועדינים מכדי להתמודד עם כמה גסויות, אז אין לכם מה לחפש בהוקי."
 הוא כותב משהו אחר.

לכו וקצו.

שיין מגחך בשקט.

"דבר שלישי: כמעט כל שנה, איזה טמבל חווה התגלות ומחליט שהקבוצה זקוקה לחיית מחמד. קמע חי, לרוב עז או חזיר או איזושהי בהמה ארוורה אחרת. אין לי סבלנות לרעיונות כאלה. אל תציגו אותם בפניי. אני אסרב לכם. הייתה תקרית מצערת בעבר, ולא אני אישית, או האוניברסיטה עצמה, נאפשר לזה לקרות שוב. לא הייתה לנו חיית מחמד מזה עשרים שנה, וכך נישאר, לנצח נצחים. מובן?"

כשאף אחד לא עונה, הוא מיישיר אלינו מבט רושף. "מובן?"

"כן, המאמן." כולם עונים.

הוא מסתובב לכיוון הלוח.

כלי חיוג לחולצה. אף פאנס.

"מה אתה חושב שהייתה התקרית המצערת?" לוחש בקט ורוכז מעליי.
אני מושך בכתפיי. אין לי פאקינג מושג.
"אולי זו הייתה תרנגולות, והוא בטעות אכל אותה." מציע שיין.
בק מחוויר. "זה אפל."
"טוב, זה הכול." ג'נסן מוחא כף. "קבוצה אחת, אתם הייתם
נוראיים. לכו הביתה. נתראה מחר בתשע בבוקר. קבוצה שתיים, חכו
לי על הקרח בעוד רבע שעה."
החדר מתעורר לחיים, וכולם מזדרזים להימלט ממנו. לפני שאני
מגיע לדלת, ג'נסן קורא בשמי. "ריידר."
אני מביט מעבר לכתפי. "אדוני?"
"דקה מזמנך, אם אפשר."
אני פוסע לכיוונו, ומנסה להתעלם מחששות שלי. "מה קורה,
המאמן?"
הוא משתתק לרגע ובוחר אותי. אני חש אי-נוחות, ונאבק בדחף
להתעסק עם הידיים שלי. אני לא מרגיש מאוים בקלות בדרך כלל,
אבל יש משהו במאמן שגורם לי להזיע.
אולי זו עצם הידיעה שהוא מעולם לא רצה שאהיה כאן.
אני שונא את הידיעה הזאת.
"תהיה לך בעיה להיות קפטן?" הוא שואל, סוף-סוף.
אני מושך בכתפיי. "אני מניח שבקרוב נגלה."
"זו לא התשובה שאני רוצה לשמוע, בן." הוא חוזר. "עומדת
להיות לנו בעיה?"
"לא, אדוני." אני משיב בציטונות. "לא תהיה בעיה."
"יופי. אני לא מוכן למלחמות בקבוצה שלי. אתה צריך לעלות
רמה ולהיות מנהיג. מובן?"
האיפוק העצמי שלי מתפוגג לרגע. "אתה מתכוון לנהל את אותה
שיחה עם קולסון?"
"לא, כי הוא לא זקוק לה."
"ואני כן? אתה בכלל לא מכיר אותי."

אלוהים, סתום את הפה. אני נוזף בעצמי. סכסוך עם המאמן החדש לא יועיל לי בכלום.

"אני יודע שאחדות קבוצתית היא לא אחת מהמעלות שלך. אני יודע שאתה לא מנהיג מטבעך. שנינו יודעים שחבריך לקבוצה בחרו כך בגלל הכישורים שלך, ולא בגלל חוש המנהיגות שלך – שזו בחירה שכנראה תביא לאסון. עם זאת, אני לא נוהג להתערב בבחירות קבוצתיות כאלה, ואני לא מתכוון להתערב עכשיו. אבל אני משגיח עליך, ריידר. אני משגיח עליך בשבע עיניים." אני מצליח למנוע מעצמי לאגרף את ידיי. "תודה על האזהרה. אני יכול ללכת?"

הוא מהנהן בקוצר רוח.

אני נושם לרווחה בדרכי למסדרון. כל המצב הזה דפוק לגמרי. אין לי שום מושג מה צופן העתיד, אבל בהסתמך על אירועי הבוקר – זה לא יהיה נעים.

לוקח לי רגע להתמצא ולהבין איך לצאת מהבניין. מתקני ההוקי של בראייר גדולים יותר משל איסטווד, וחלק מהמסדרונות בנויים כמו מבוכים. בסופו של דבר, אני מגיח לתוך הלובי, מתחם דמוי מחילה, עם דגלונים התלויים על הקירות וחולצות אימונים ממסוגרות. אני מביט דרך קיר הזכוכית ומזהה חלק מחברי מתבטלים בחוץ.

"זה היה בוקר כיפי." שיין מעיר כשאני מצטרף אליהם.

"תענוג צרוף." אני מסכים.

השמש מכה בפניי ואני מרכיב משקפי שמש. כשעברתי לראשונה לחוף המזרחי מאריזונה אחרי התיכון, הנחתי שספטמבר בניו אינגלנד יהיה צונן. לא ציפיתי שהחום הקיצי יימשך לתוך חודשי הסתיו.

"אני מקווה שלקבוצה השנייה ילך יותר טוב." אומר מייסון האולי בחיוך עקום. מייסון הוא אחיו הצעיר של ראנד, ורוב הזמן, השומר האישי שלו.

"אני בספק." אומר שיין. "אין דרך לפרום את הקשר הזה."

כדי לחזק את הטענה שלו, כמה חברי מבראייר יוצאים מהזירה, ופניהם נופלות כשהם רואים אותנו. הם קופאים לרגע ומחליפים

מבטים זה עם זה. מייד אחר כך, קייס קולסון לוחש משהו באוזנו של וויל לרסן, וכל הקבוצה פוסעת לכיווננו.

המבטים של קולסון ושלי מצטלבים לרגע, עד שהוא שובר את קשר העין, וממשיך בדרכו. הקבוצה חולפת על פנינו בלי להכיר בנו.

"איזו קבלת פנים חמה." מסנן בקט כשגביהם מופנים אלינו. המבט האוסטרלי שלו תמיד יותר בולט כשהוא סרקסטי. המשפחה של בק עברה לארצות הברית כשהיה בן עשר. אמריקה ניסתה להוציא ממנו את המבטא שלו, אבל הוא תמיד שם ברקע – אורב מתחת לפני השטח.

"ממש, אני מרגיש כל כך רצוי כאן." אומר שיין. "אני כבר מסוחרר מרוב קשתות בענן וחדיר הקרן המזדיינים של בראייר."

"זה פשוט דפוק." מסנן ראנד וממשיך לבהות בחבר'ה מבראייר. הוא מזדקף ופונה אליי. "אנחנו צריכים פגישת חירום. אני שולח הודעה קבוצתית. אפשר שנקיים אותה אצלך?"

"הקבוצה השנייה עדיין באימון." מציין שיין.

ראנד שולף את הטלפון שלו. "אכתוב להם לבוא בצוהריים." בלי לחכות לאישור שלי, הוא שולח קריאות מצוקה. לאחר שעתיים, מעל לעשרים בחורים ממלאים את הסלון שלנו.

שיין, בקט ואני עברנו לדירה הזאת בשבוע שעבר. הבית שלנו באיסטווד היה גדול יותר, אבל אפשרויות הדיור בהייסטינגס – העיירה הקטנה ליד הקמפוס של בראייר – היו די מוגבלות. פעם, היו לי שירותים משלי, אבל כעת – אני נאלץ לחלוק אותם עם בקט, שמשתמש ביותר מדי מוצרי טיפוח והשתלט על כל המרחב. יחסית למישהו שמזיין כל כך הרבה, הוא חתיכת נקבה.

אם כבר מדברים על זיינים, שיין זכה בתואר רק לאחרונה. במקום להקשיב לדבריו של ראנד, הוא מתכתב עם בחורה שפגש בסטארבקס לפני שעה. מאז יוני, שיין מנסה לרפא את ליבו השבור. אבל אם תשאלו אותו, הוא יגיד שהפרידה הייתה הדרית.

אזהרת ספוילר: אין דבר כזה.

"טוב, תהיו בשקט." מצווה ראנד. הוא ומייסון מטקסס, במקור.

לשניהם יש מבטאים עדינים, אך בזמן שמייסון כולו נינוחות וקור רוח דרומיים, אחיו הגדול תמיד נשמע לחוץ. "צריך לדבר על סוגיית הנבחרת."

הוא מחכה שכולם יהיו בשקט, ואז מביט בי.
"מה?" אני מסנן.

"אתה הקפטן. אתה צריך לנהל את הפגישה."
אני נשען על הקיר ומשלב זרועות. "לפרוטוקול, יש לציין שלא רציתי להיות הקפטן, ואני שונא את כולכם על שבחרתם בי."
שיין פולט קריאות בוז.

"החיים קשים." אומר ראנד ומגלגל עיניים. "הם נידבו את קולסון.
מה היינו אמורים לעשות?"
"לבחור במישהו אחר?" אני מציע ביובש.

"זה היה עניין הצהרתי. הכי טוב שלנו מול הכי טוב שלהם."
"הוא לא הכי טוב שלהם." מעיר אוסטין פופ, בחור מתולתל שעומד ליד אחד מכיסאות העור עם שאר תלמידי שנה א'.

ראנד מביט בו בכעס. "מה אמרת, טירון?"
"אני רק אומר, אין 'הכי טוב שלהם' או 'הכי טוב שלנו'. כולנו
באותה קבוצה עכשיו."
הוא נשמע אומלל, כמונו.

"שיהיה. אפשר בבקשה לדבר על הרשימה?" שואל ראנד בקוצר רוח.

"מה איתה?" בקט שואל, נימתו משועממת. הוא מקליד משהו בטלפון בפזוור דעת. "ג'נסן בסוף יבחר את מי שהוא רוצה."

"וואו, מילים מעוררות השראה." מעיר אחד מתלמידי שנה ב'.
"אין לנו מה לדאוג, לא?" אוסטין נראה מבוהל. "הוא לא יכול להעיף את כולנו, נכון? מה אם הוא פשוט ידיח את כל איסטווד?"
כולם בוהים בו.

"מה?" שואל הנער בחוסר נוחות.
שיין מחייך. "אתה תשחק בליגת הצעירים בעוד חודשיים, ילד.
אין סיכוי שלא תתקבל לקבוצה."

אוסטין מוכשר כמו חיה. כמעט כמוני. איסטווד נלחמה לגייס אותו

בשנה שעברה, וכולנו היינו נרגשים לקבל אותו. לפני כמה חודשים, אף אחד לא היה מנחש שבית הספר שלנו יקרוס.

הדבר שהכי מעצבן אותי, הוא שרק עשרים וחמישה שחקנים מאיסטווד בחרו להצטרף לבראייר. חלק מחברי הקבוצה שלנו, בעיקר תלמידי שנה ד', נטשו את הספינה ברגע שהיא התחילה לשקוע. חלקם עברו למכללות אחרות. חלקם המשיכו לליגה של הבוגרים. חלקם פרשו מהקבוצה, ואותם אני לא מצליח להבין. שחקני הוקי אמיתיים יודעים שגם כשקשה לא פורשים.

למרות הכול, שיין צודק. אוסטין לא צריך לדאוג. רבים מאיתנו לא צריכים לדאוג. קל לראות לאן ג'נסן נוטה – שיין, בק ואוסטין בוודאות. פטריק ונאזם הם בשנה ב', אבל הם מהמחליקים הכי טובים שראיתי מימיי. מייקה, תלמיד שנה ד', יודע להוביל דסקית יותר טוב מכל אחד.

אני מביט סביבי ושם לב לבעיה, יש יותר שחקנים מוכשרים ממקומות בקבוצה. הרבה שחקנים עומדים להתאכזב.

ראנד כנראה שם לב לקו המחשבה שלי, כי פניו מאדימות מרוב כעס. הלחי שלו כבר נראית חבולה, הודות לטרייגר.

"אם אני לא אתקבל לקבוצה וטרייגר המזדיין כן..."

"אתה תתקבל." מבטיח מייסון, אבל גם הוא לא נשמע משוכנע

לגמרי.

"אני מקווה מאוד שכן." משיב ראנד. "ואני מקווה שיהיה רוב

לאיסטווד. הרבה מאיתנו, קצת מהם."

כקפטן החדש, אני יודע שאני צריך להשמיד את קו המחשבה הזה.

במהירות. אסור לנו לפתוח את העונה כשאנחנו באווירת מלחמה.

אבל על אף רצונו הטוב של ג'נסן, אנחנו באמת נגרם. שיחקתי

עם חברי הקבוצה שלי מאיסטווד כבר שנתיים. אנחנו צוות, ועלינו

ל'ארבע הקפואות' בעונה הקודמת. לא זכינו בגביע, אבל השנה, היינו

נכונים להשתפר.

מי שאישר את האיחוד הזה פשוט לקח מקלע וטבח בקבוצה

שעמדה להגיע לשיאה.

"אתם לא מבינים." רוטן ראנד, מתוסכל מהשאננות של חברי

הקבוצה שלנו. "תעשו את החשבון. רק בחדר הזה, יש לנו שיש-העשר חברי קבוצה. זה אומר שכדי שכולנו נישאר, ג'נסן יצטרך להדיח את כל החברים הקיימים."

המרירות בפניו מידבקת, ושאר החברים מזעיפים פנים. קולות מרמור מהדהדים ברחבי החדר.

העוינות רק מתמרצת את ראנד, שעוין דיו גם ככה. הוא מתחיל ללכת הלוך ושוב, כולו מתוח.

"חלק מאיתנו אפילו לא יתחילו לשחק השנה. אתם מבינים את זה, נכון? אתם פאקינג מבינים את זה? אנחנו נלחמים על העמדות שלנו –"

"יכולת לעבוד בית ספר." מציין בקט. הוא גלל בטלפון קודם לכן, אבל כעת הרים את ראשו כדי לקטוע את הנאום הזועם של ראנד.

ראנד מפסיק להתהלך. "לאן? זין על זה. אתה רוצה שאנטוש את הספינה כמו הקפטן שלנו? כמו המאמן הנמושה שלנו?"

הוא מתייחס לסקוט אוונס, המאמן הקודם שלנו. אוונס סירב לעבוד תחת ג'נסן אחרי האיחוד, וקיבל משרה יוקרתית כמאמן בבית ספר פרטי בניו המפשייר.

"יופי, אז שתוק." אומר שיין ומושך בכתפיו. "תפסיק להתלונן ותילחם על מקומך. תוכיח לנו שאתה שיין."

ראנד חורק שיניים, ואני יודע מה עולה בדעתו. יש לפחות עשרה בחורים בבראייר שהם טובים ממנו. בסוף, הכול תלוי איך ג'נסן ירכיב את הקווים שלו. אם הוא מעריך שחקנים שנלחמים בשיניים ומוכנים לחטוף, או שהוא דווקא רוצה למלא אותם בשחקנים כובשי שערים.

"ומה איתך?" התעקש ראנד, ולפתע נעץ בי מבט קודר. "באמת אין לך מה לומר?"

תחושת עצבנות צובטת בבטני. ראנד ואני מעולם לא היינו חברים קרובים. מנגד, אין לי אף חבר קרוב. אפילו החברים הטובים שלי בקושי מכירים אותי.

אני פונה לחדר, וקולי צרוד.

אני שומט את זרועותיי ומושך בכתפיי. "המצב הזה מבאס. אני יודע. אבל כמו שלינדלי אמר, אם אתם רוצים לשחק, תילחמו."

ראנד פולט צחוק לגלגני. "בחייך, ריידר. אתה חתיכת אידיוט אם אתה חושב שכאן זה ייגמר. אתה בטוח תשחק, אין ספק. אבל מה אתה חושב שיקרה אחר כך? מה, תשחק עם קולסון? אתה חושב שהוא יגבה אותך? שהוא ימסור לך את הדסקית במקום לחמוד את כל התהילה לעצמו כדי לא לחלוק אותה עם בחור מאיסטווד? העניין הזה גדול ממך. כי אפילו אם יבחרו בך, עדיין תצטרך להתחרות בתוך הקבוצה המזדיינת שלך."

בחדר השתררה דממה. יכולת לשמוע נוצה מרחפת באוויר.
החלק הגרוע מכול היה – שהוא לא טועה.
לא משנה איך נסתכל על זה. כולנו נדפקנו.

פרק 3

ג'יג'י

15 פינגוין ון נשיקה

כבר כמה שנים שאבא שלי משתתף להנאתו בתוכנית 'מלכי ההוקי'. התוכנית שודרה לראשונה שנה לפני שפרש והוא לא תכנן להשתתף בה כשיגיע לגיל פרישה. במקור, ברשת הספורט הקנדית הציעו לו משכורת של תשע ספרות – וכן, אמרתי תשע – כדי שיהיה שדרן ספורט. אבל כמה חודשים לפני שהוא אמור היה להתחיל, הוא ושחקן נוסף שפרש, ג'ייק קונלי, התארחו ברשת הספורט האמריקנית כפרשנים לאורך טורניר גביע סטנלי. אותו פרק שולי היה בין הנצפים ביותר בתולדות הרשת. תאבי הבצע מהרשת הקנדית הבינו שאבא מתאים יותר להיות פרשן משדרן. הם הציעו לאבא וקונלי להוביל את 'מלכי ההוקי', והשאר היסטוריה.

השניים דנים בהוקי וכל הקשור לזה – הליגה הלאומית, ליגת הצעירים, הליגה הבין-לאומית. הם אפילו מדברים על נבחרות תיכוניות. הכול על השולחן והצופים מתים על זה. החלק האהוב עליי הוא הכותרות – המפיקים מתפרעים איתן. הם חובכים כבדים של שעשועי לשון.

לכן, שם הנושא של הערב היה, 'בראייר במרחץ דמים ברוטאלי'. נראה כי השמועות על תקרית הבוקר התפשטו והגיעו עד לרשתות הספורט הגדולות.

"קצת מוגזם, לא?" אני שואלת את אבא בטלפון, כמה שעות לפני שהוא עולה לשידור. "זה היה, כאילו, מהקרבות הכי פחות ברוטאליים שראיתי. טיפת דם אחת. שתיים, לכל היותר."
"הי, צריך למשוך את הצופים איכשהו. בהוקי, האלימות מוכרת."

"אתה מנחה תוכנית עם ג'ייק קונלי, הגבר היפה ביותר בעולם. תאמין לי, לא יחסרו לך צופים."

"לא, לא, לא" הוא נאנק. "את יודעת שקשה לי כשאת מדברת על המראה המטופש של קונלי. זה מעורר בי חוסר ביטחון משתק."

אני נוחרת.

"מה יש לך ולאימא? שתיכן חושבות שהבחור הזה נאה. הוא ממוצע ביום טוב."

"הו, הוא לגמרי מעל הממוצע."

"נסכים לא להסכים."

אני מגחכת לעצמי ושולפת זוג מכנסי טרנינג מהשידה. אני הולכת במסדרון לחדר של וויטני לראות סרט.

"יצא לך לדבר עם אחיך היום?" שואל אבא.

"לא. הוא שלח לי איזו הודעה עם מם שטוטי אתמול, אבל חוץ

מזה, לא שמעתי ממנו לאחרונה. קרה משהו? הוא שוב נעדר?" אחי התאום נוטה לשכוח מהסביבה כשהוא כותב מוסיקה, בנוסף הטלפון שלו תמיד כבוי. לכן, אימא כל הזמן דואגת ושואלת אם יצא לי לשמוע מוויאט.

"לא, הוא בסביבה. דיברתי איתו הבוקר. אין לו איזשהן הופעות בקרוב, אז הוא שוקל לחזור הביתה לכמה שבועות."

בניגוד אליי, וויאט לא המשיך ללמוד במכללה. הוא הצהיר על החלטתו בבוקר שלאחר סיום הלימודים, על אף שהוא התקבל לשלוש המכללות הטובות במדינה, כולל ג'וליארד. הוא דחה את כולן על הסף בשיא המקצועיות (בעודו לובש ג'ינסים קרועים וחולצה מרופטת), והודיע שאין להן מה להציע לו. מוסיקה היא הייעוד שלו, ושלא יטרחו לנסות להשיג אותו, תודה ולהתראות.

הוא עבר לנאשוויל שלושה שבועות לאחר מכן, אף שהוא אפילו לא אוהב מוסיקת קאנטרי. הסגנון שלו יותר בכיוון של רוק-פופ עממי. אני לא חושבת שאני יכולה להגדיר אותו במדויק. אני רק יודעת להגיד בפה מלא – הוא טוב. מדהים, למען האמת. הוא ירש את הגן המוסיקלי מאימא.

הדבר שמתסכל באחי, הוא שווייט גם ירש את הכישרון של אבא. הבחור יודע לשחק הוקי, ולשחק טוב.

הוא פשוט לא דוצה.

זה בלתי נתפס בעיניי – מי לא ירצה לשחק הוקי?

מה לעזאזל לא בסדר איתו?

"בכל אופן, אם הוא יחזור הביתה, אולי תבואי גם. בסוף השבוע

הבא, או באחד אחריו."

"כן, בטח אצליח לסדר משהו. משחק הפתיחה שלנו רק בעוד כמה

שבועות."

"דרך אגב, מה מצב הגברים? מהבוקר, כלומר."

"אין לי מושג. כמו שאמרת קודם, לא עברו שתי דקות מאז תחילת

האימון, וג'ורדן התחיל ללכת מכות עם אחד הבחורים מאיסטווד. לוק

ריידר הפריד ביניהם."

"ריידר הוא בחור בעייתי. אין לי מושג איך הוא יסתדר תחת

מאמן כמו ג'נסן. אין לו סבלנות לשטויות האלה."

"בכנות, אני לא חושבת שאף אחד מהם יסתדר תחת ג'נסן."

"אם את מוטרדת לגבי קייס, אין צורך. הוא בטוח יתקבל

לנבחרת."

"לא, לא הייתי מוטרדת בכלל, אבל כל הכבוד על איך שהעברת

נושא. אתה עומד להתחיל לדוג ממני פרטים?"

"מי דג?" אבא שואל בתמימות. "עם זאת, אם כבר העלית את

הנושא..."

אני מגלגלת עיניים. "לא חזרנו להיות יחד, אם זה מה שהתכוונת

לשאול. אני יודעת שאתה אוכססיבי כלפיו, אבל אתה צריך להמשיך

הלאה, ידידי."

"אני לא אוכססיבי כלפיו." הוא מוחה. "פשוט חיבבתי אותו.

חשבתי שהוא התאים לך."

גם אני חשבתי ככה.

עד שהוא בגד בי.

אבל אבא לא יודע מזה. אנחנו משפחה קרובה מאוד, אבל יש

דברים שאני שומרת לעצמי. אני לא מספרת על חיי המין שלי. אני

לא מעדכנת אותם כמה אלכוהול אני שותה במסיבות, או על שאיפה מג'וינט פה ושם.

ואני ממש לא אספר על איך הבחור שהייתי מאוהבת בו מעל הראש נישק מישהי אחרת בערב לאחר שאמרתי לו שאני אוהבת אותו. שום סיכוי.

"טוב, אני צריכה ללכת." אני אומרת, לפני שאבא ימשיך לחטט. "יש ערב סרט עם וויטני וקמי."

"בסדר. תמסרי להן דרישות שלום. אוהב אותך, סטן."

"אמסור. גם אני אוהבת אותך."

רגע אחרי שאני מנתקת את השיחה, הודעת טקסט מקייס צצה על המסך. האוזניים שלו בטח בערו.

קייס:

אנחנו יכולים לדבר?

אני בוהה בהודעה. האגודלים שלי מרחפים מעל המקלדת, אבל אני לא מצליחה להביא את עצמי להגיב.

אני יודעת שמוטב שאענה לו. היה קל להתעלם מההודעות והשיחות שלו לאורך הקיץ, אבל עכשיו כששנינו בקמפוס, כנראה כדאי שניישר את ההדורים בינינו. ובכל זאת, אני לא יודעת מה להגיד. נפרדנו. אני לא רוצה שנחזור להיות יחד. אני לא מוכנה לחזור להיות החברה הכי טובה שלו.

קייס:

כדאי שתדעי שאני מחוץ לדלת שלך.

אלוהים. הוא החליט בשבילי, ואני מתרגזת. אני צועדת בעצבנות לדלת ופותחת אותה בתנועה חדה.

כצפוי, קייס עומד במפתן דלתי במכנסי טרנינג, סוטשירט שחור וכובע מצחייה הפוך. הוא רואה את חוסר הסבלנות בפניי, ונושך את שפתיו.

"אני יודע. אני אידיוט. לא הייתי צריך לבוא לכאן."
 "נכון. לא היית צריך." אני מסכימה.
 "וגם כדאי שאחזיר לך את זה." הוא מושיט לי את המפתח
 למעונות הארטפורד.

אני חוטפת אותו בזריזות. לעזאזל, שכחתי שזה היה אצלו.
 "אבל עכשיו כשאני כאן..." הוא שולח אליי את אותו חיוך מוכר,
 והלב שלי נמס.
 הערב הוא רק נמס למחצה, כי אני כועסת על כך שהוא הגיע בלי
 להודיע.

אני מביטה בו בקוצר רוח. "תני לי רק חמש דקות." הוא מפציר
 ומביט בי. "בבקשה?" הוא שואל, קולו צרוד.
 אני פותחת את הדלת. "בסדר. אבל אני בדרך החוצה. וויטני מחכה
 לי."

"אני אהיה זריז." הוא מבטיח.

הוא נכנס למרחב המשותף. גזרתו הגבוהה והשרירית משתלטת
 על החדר הקטן. יש לי דירת שני חדרים במעונות הארטפורד. זה אחד
 הבניינים העתיקים ביותר בקמפוס. הוא מכוסה כולו בקיסוס, וכיוון
 שהוא נבנה לפני שהאוניברסיטה החלה לחסוך על שטחי בנייה,
 החדרים כאן גדולים בהרבה משאר המעונות. הארטפורד נמצא
 בקצה הקמפוס, ממש ליד מסלולי הריצה. בשבילי זה מושלם – אני
 יכולה להתעורר מוקדם ולצאת לריצה לפני האמון כמה פעמים
 בשבוע. מעולם לא חיבבתי מכוני כושר. תמיד אהבתי להיות בחוץ,
 גם בחורף.

במקום לצלול עמוק לטריטוריה רגשית, קייס פותח את השיחה
 בנושא שאינו שנוי במחלוקת, ותוחב את ידיו לכיסים.

"הבוקר היה אכזרי." הוא מספר. "אני יודע שצפיתן בנו."

"כן. נראיתם מתוחים. ג'נסן נזף בכם אחר כך?"

"הו, כן." פניו נופלות. "והוא מינה אותי להיות קפטן-שותף."

אני מתפלאת. "באמת? למה הוא לא השאיר את דמייין?"

"אה, לא הוא החליט. החבר'ה בחרו. וזה רק משתפר – ג'נסן
 אמר שאנחנו זקוקים לשני קפטנים כדי לאחד בין הקבוצות, או

משהו כזה. המצב בקרשים. אף אחד לא מתאחד עם אף אחד." הוא אמר, כל מילה שלו נוטפת מרירות. "והקפטן השני שנבחר? לוק ריידר."

הגבות שלי מתרוממות. "אתה רציני? הם בחרו נו? הבחור נעים הליכות כמו קקטוס."

קייס מגחך. "אבחנה מדויקת."

כמה שניות שקטות חולפות, ואני מכינה את עצמי לנושא הבא. אני מרגישה שהוא מתקרב, כמו שאני תמיד יודעת מתי עומד לרדת גשם. אני ברומטר של משקעים ושיחות מביכות. "אני ממש מתגעגע אלייך."

הווידי המדוכרך שלו תלוי ביננו. הלב שלי לא עומד באמירות כאלה.

אני נושכת את פנים הלחי שלי. "קייס..."

"אני יודע שאין לי זכות להגיד את זה. פשוט... התגעגעתי. אני לא יכול לשלוט בזה." הוא מהסס. "את התגעגעתי אליי?"

הוא מביט בי מלא כנות, וזו פגיעה נוספת בלב שלי, שכבר כואב. זה מצער, כי הוא באמת בחור טוב. הוא לא עשה את מה שעשה בזדון. אני לא חושבת שהוא התכוון לפגוע בי. הוא פשוט מעד. לא. מתקן קול בראשי. הוא לא מעד.

הוא בחר.

"גי'?" הוא שואל.

"מובן שאני מתגעגעתי אליך." אני עונה, כי מעולם לא יכולתי לשקר לו. "אבל זה לא משנה את העובדה שנפרדנו."

בתגובה, פניו מתכווצות בכאב.

הוא נאנח בייאוש והולך לספת העור השחורה שההורים של השותפה שלי קנו, אחרי שהם גילו שהספה שהייתה לנו נרכשה במכירת חצר. ההורים של מיה הם... סנובים, בלשון המעטה. אבל הם סנובים עם טעם טוב.

קייס שוקע לתוך הספה וקובר את פניו בין שתי ידיו.

אני מגייסת את כל כוח הרצון כדי למנוע מעצמי ללכת אליו ולכרוך את זרועותי סביבו. תמיד שנאתי לראות אותו עצוב. הוא לא

כזה מטבעו. הוא אדם חיובי בדרך כלל, והוא תמיד מגיב לכל דבר בנינוחות. כמו שאמרתי, הוא בחור טוב עם לב טוב. לכן, בלתי אפשרי לשנוא אותו.

לבוסף, הוא מרים את ראשו. "אני רוצה אותך בחזרה. בבקשה, בייבי." קולו נשבר קצת. "אני שונא להיות בלעדייך."

סדקים זעירים נוצרים בשריון שיצרתי סביב הלב שלי. "אני יודע שגם את שונאת את זה." הוא מפציר. "את המרחק בינינו. הקיץ הזה בלעדייך היה אכזרי. פאקינג בלתי נסבל."

כן ולא. אני לא אכחיש – התגעגעתי אליו. אבל לא בכיתי כל לילה לפני השינה, או שפכתי את ליבי לתוך מכתבי אהבה באפליקציית הפתקים בטלפון, מבכה על מר גורלי וליבי השבור, ועל כמה הייתי רוצה שנחזור.

במלוא הכנות, אני לא יודעת איך זה ייתכן. אני לא אדם קר או נוקשה. החברות שלי אומרות שאני סולחת בקלות רבה מדי, ואכן סלחתי לקייס, בלב שלם.

אבל אני לא יכולה לשכוח את מה שהוא עשה.
"בגדת בי." אני מזכירה לו.

"זו הייתה רק נשיקה." הוא משיב בצער.

לפני שאני מצליחה להשתלט על עצמי, פרץ של זעם מתעורר בי וצורב את גרוני. אני פותחת את פי להגיב, אבל קייס מקדים אותי.

"אני יודע. אני מבין. אנחנו תופסים את זה אחרת. אני לא חושב שמה שעשיתי נחשב לבגידה –"

"התמזמות עם מישהי אחרת! זו לא 'רק נשיקה', קייס. זו בגידה."

"זה היה מטומטם, בסדר? פישלתי. אני מודע לזה לחלוטין."

היה לנו אותו ריב בחודש יוני אחרי שהוא התוודה על מה שעשה.

אותו ריב שרכנו בכל פעם שהוא ביקש שאחזור. ונמאס לי מזה.

"אתה רוצה שנחזור להיות ביחד, ואתה אפילו לא מוכן להודות

שבגדת בי."

"זו הייתה טעות." כשהוא מבחין בהבעה הנוקשה על פניי, פניו

נראות מתוחות. "בסדר. בגדתי. טוב? בגדתי, והתחרטתי על זה בכל

שנייה, בכל יום מאז שזה קרה. הייתי שיכור ולחוץ, כי הקשר בינינו

התחיל להיות רציני, ו... נלחצתי." הוא חוזר ומשפיל את עיניו בבושה.

מביך אותי לעמוד מולו, אז אני מתיישבת. אני מוודאת שכמה עשרות סנטימטרים מפרידים בינינו, אבל הוא מפנה את גופו אליי, כך שהוא יושב מולי. הרגליים שלו כל כך ארוכות שהנעל שלו מתחככת בכף הרגל שלי.

"אמרת שתשקלי את זה." הוא מזכיר, קולו רך. "שננסה שוב." אני נאנחת בכבדות. "חשבתי על זה, וכמו שאמרתי לך בפעם הקודמת שהתכתבנו, אני לא רוצה שנחזור." פניו נופלות. הוא מושיט את ידו אליי, ואני מרשה לו ללחוץ אותה. הוא משלב את האצבעות שלנו יחד, וידו חמימה ויבשה, וקצת מחוספסת. מגע ידו כל כך מוכר לי.

הוא מביט בי בתחינה. "אני רק רוצה להוכיח לך שאני לא מדבר שטויות או משחק משחקים. טעיתי, ואני מודה בזה. הדבר היחיד שאני רוצה שתדעי, הדבר החשוב מכול, הוא שאני אוהב אותך." הלב שלי מפרפר. אין לו מושג כמה חיכיתי לשמוע את המילים האלה. שנה וחצי – הזמן שבו היינו יחד. אני התאהבתי בקיים במהירות הבזק, אבל החזקתי את עצמי מלהתוודות מהר מדי, מפחד שהוא ייבהל ויברח. אחר כך, כשסוף־סוף השמעתי את אותן שלוש מילים, הוא לא השיב. נכון, עכשיו הוא מפזר אותן לכל עבר אחרי שהוא נישק מישהי אחרת. אבל בלילה שבו אמרתי אני אוהבת אותך, הוא לא אמר גם אני אוהב אותך.

ליבי מפסיק לפרפר ומתחיל לכאוב בחדות.

"את לא מאמינה לי." אומר קיים ובוהן אותי.

"אני לא יודעת מה אני. אני... אין לי תשובות. נפרדנו."

הוא מהנהן באיטיות ופורע את שיערו הזהוב, מסב את תשומת ליבי ללסת החדה שלו. אילו הייתי כל אישה אחרת, היה די במבט אחד בפנים המושלמות שלו כדי שאגיד כן, תחזור אליי!

אבל אני לא ממחרת להחזיר אותו לחיי. במיוחד לא אחרי מה שקרה.

"בסדר. אני מביין." הוא אומר, אחרי רגעים ארוכים של שקט. "אם

כך, אני לא אפריע לך."

אשמה מתפשטת בי. אני לוחצת את ידו, לפני שהוא יכול להתרחק.
"הי," אני מרגיעה. "אני עדיין חברה שלך. אתה יודע שאם תהיה
זקוק לי, אתה רק צריך להתקשר. נכון?"
"אני יודע, וגם אני תמיד כאן בשבילך." הוא עוזר לי לקום על
רגליי. "בואי, כדאי שאלך. וויטני מחכה לך."
כשאנחנו מגיעים למפתן הדלת, קייס מרפה מהיד שלי ופותח את
זרועותיו. אני לא יכולה שלא להתקרב אליו ולתת לו לעטוף אותי
בחיבוק שמרגיש כולו בית.
לרגע, אני מתפתה להטות את הראש לאחור. לתת לו להצמיד את
שפתיו לשפתיי ולאבד את עצמי בנשיקה.
אבל אז אני נזכרת ששפתיו נישקו מישהי אחרת, והדחף הזה
מתפוגג.

פרק 4

ג'יג'י

קוראים לו ג'אג'י?

למחרת בבוקר אני פוקדת מוקדם את הזירה לאימון יחידני, קצת לפני שקבוצת הגברים מגיעה לאימון השני שלה. בדוחק, אני מספיקה לצאת לריצה קלה – אבל לא לזמן רב, כי מזג האוויר בחוץ לח משציפיתי שיהיה. בדרכי חזרה למעונות, ווייאת, אחי התאום, מצלצל אליי כדי להתלונן באוזני על אימא, בטענה שהיא לא הרעיפה מספיק שבחים על השיר החדש ששלח לה. יכול להיות שהיא לא השתגעה על העיבוד, אבל ווייאת רוטן בכזו נמרצות, שאפשר היה לחשוב שהיא הציעה לו לפרוש מהקריירה המוסיקלית שלו ולעסוק במכירת תרופות.

אני ממשיכה בריצה, נהנית מכך שהקמפוס כולו שלי. כששנת הלימודים תתחיל ביום שני, בראייר תהיה תוססת ושופעת חיים. שבילי האבן יתמלאו בסטודנטים וחברי סגל. ספסלי הברזל יהיו מלאים עד אפס מקום. אנשים ירבצו בחצר כל עוד מזג האוויר יאפשר זאת. תלמידים יפרשו שמיכות על הדשא, חלקם ישחקו פריזבי ופוטבול. גם כשמזג האוויר משתנה, הקמפוס עוצר נשימה. מרבד של שלג, כפור על העצים. אני אוהבת כל עונה בניו אינגלד. המקום הזה זורם בעורקיי.

הוא גם זורם בעורקיו של אחי, ובכל זאת, ווייאת התקשה להישאר כאן כל חייו. תמיד הייתה לו תאוות נדודים, ותמיד הצליח לשכנע את אבא לקחת אותנו לטיולים חלומיים בפגרות. גלישת גלים ואומגה בקוסטה ריקה. טְרָקִים בדרום אמריקה. צלילה במלדיביים. הוא ואבא קרובים מאוד, אבל – על אף שהוא ינסה להכחיש – ווייאת הוא כולו ילד של אימא.

לכן, אני צוחקת עליו ומבטלת את דבריו. "טוב, אפשר להרגיע את הרוחות? שנינו יודעים שבסוף תעשה את מה שהיא הציעה."
 "לא נכון." הוא מתווכח.
 "באמת? אז לא תשנה את הגשר של השיר?"
 "אם אשנה את הגשר, זה יהיה כי החלטתי שכדאי, ולא כי אימא אמרה לי."
 "אה הא. בטח. תמשיך לשקר לעצמך, אלוף." אני אומרת ומסננת, "ילד של אימא."
 "אני לא ילד של אימא." הרוחות שוב סוערות.
 "תמונת הפרופיל שלך היא עם אימא."
 "כן, מטקס פרסי הגראמי." הוא נוהם. "מי לא ישים תמונה שלו בטקס פרסי הגראמי?"
 אני לא, כיוון שאין לי עניין ללבוש שמלת ערב מפוארת ולהצטלם בטקס חלוקת פרסים.
 יכולתי להצטרף אליהם לטקס בשנה שעברה – אימא כתבה אלבום ללהקת רוק־אינדי חדשה, שהיה מועמד לכמה פרסי גראמי. ווייאת יותר מתעניין בדברים כאלה ממני.
 "לא משנה. כנראה שלא אקבל שום תמיכה מאחותי האהובה."
 "אהובה." אני מחקה אותו ונוחרת. "זה יפה."
 אני מגיעה לשער הראשי בבית הארטפורד ומתכופפת לקשור שרוך שהקשר שלו נפתח. "בכל אופן, אני חייבת לנתק." אני אומרת לו וקמה על רגליי. "יש לי יום עמוס."
 "להתראות, בוגדת."
 זמן קצר לאחר מכן, אני נוסעת לביתה של חברתי הטובה ביותר, ליהנות מהבוקר הלח ושטוף השמש הזה.
 דיאנה גרה במתחם דירות שנקרא 'גבעת האחו'. השם לא מדויק, כיוון שלא מדובר בגבעה או באחו. העיר הייסטינגס במסצ'וסטס מורכבת בעיקר מרחובות מישוריים, פארקים קטנים ושבילים מיוערים. למרות זאת, אני מתה על מתחם הדירות הזה. המרפסות הלבנות משקיפות על חצר מרהיבה, שבמרכזו בריכה ענקית עם שורות של כיסאות נוה סביבה, ולצידם שמשיות בפסי אדום ולבן. גן עדן.

במקום לשמוע את קולה של דיאנה דרך האינטרקום, אני שומעת אותה קוראת מהמרפסת – "אל תטרחי לעלות, אני יורדת! ניפגש בבריכה!"

אני תולה את תיק החוף הגדול שלי על הכתף, וצועדת בשביל מוקף פרחים לחלק האחורי של המתחם. אני מופתעת לראות שהבריכה ריקה לחלוטין. אין נפש חיה.

דיאנה מגיחה במכנסי ג'ינס קצרים וחזיית ביקיני ורודה. שיערה הבלונדיני אסוף בקוקו גבוה, שנע מצד לצד כשהיא מדלגת לעברי. אם אצטרך לתאר את דיאנה דיקסון במילה אחת, הייתי בוחרת במילה זיקוק. היא קצת מעל מטר וחמישים, עם מאגר בלתי־מתכלה של אנרגיה, חובבת דרמות, ומלאה בתאוה לחיים. היא אחת האנשים האהובים עליי בעולם כולו.

"איפה כולם?" אני שואלת ומצביעה על הבריכה הריקה. "למה אף אחד לא נהנה מהשמש?"

"לאנשים יש עבודות, ג'יג'י. לא כולם חיים את חיי הזוהר, כמונו." אני צוחקת בתגובה. היא צודקת. אני תמיד שוכחת שאלו לא מעונות של מכללה – אנשים בוגרים חיים כאן. דיאנה היא הדיירת הצעירה ביותר.

כשהיינו בשנה א', דיאנה גרה עם מיה ואיתי בדירת שלושה חדרים, אבל בסוף הסמסטר, דודתה הלכה לעולמה והורישה לה את הדירה הזאת. הצטערתי להיפרד ממנה, אבל באמת, אני לא מאשימה אותה על כך שנמלטה מהמעונות. עכשיו יש לה דירה, עם מרחב משלה, משכנתה ששולמה במלואה.

הייתי יכולה להיות במצב דומה. הוריי הציעו לי לשכור או לקנות דירה מחוץ לקמפוס כשהתחלתי ללמוד, אבל הרעיון לא מצא חן בעיניי. הם ממילא שילמו את שכר הלימוד שלי. ויתרתי על המלגה, כי הרגשתי שאם אסכים, אני עלולה לגזול את ההזדמנות ממישהו שאולי לא יכול להרשות לעצמו ללמוד במכללה בליגת הקיסוס, בעוד שאני בת להורים אמידים.

מאותה סיבה, לא רציתי לקבל זכויות מיוחדות רק כי ההורים שלי עשירים. יותר זול לחיות במעונות כי הכול כלול. אם כבר הוריי

מתעקשים לכלכל אותי כל עוד אני סטודנטית, יהיה לי יותר קל להשלים עם זה כל עוד הם לא נותנים לי יותר כסף ממה שאני צריכה. "אני מקווה שהבאת קרם הגנה, כי נגמר לי." אני מרימה את התיק. "אני כאן בשבילך, בייב." "כמו תמיד."

אנחנו פורשות את המגבות על הכיסאות ומרסות זו את זו בקרם הגנה כל אחת בתורה, השמש החמה מלטפת אותנו. "איך היה באימון המעודדות הבוקר?" אני שואלת. "הבחורה החדשה עדיין מכוונת לקחת את המקום שלך?" דיאנה היא המעודדת הראשית של קבוצת המעודדות. ליתר דיוק, הייתה המעודדת הראשית, עד שהם זכו במקום השני בתחרות הלאומית. אתמול, היא כתבה לי שהיא חוששת שתיאלץ לפנות את מקומה לתלמידת שנה א', שנבחרת התיכון שלה זכתה בארבע אליפויות לאומיות.

"מרגו? היא לא תמשיך איתנו." דיאנה אומרת ביובש, אבל אין הקלה בעיניה, רק חרטה. "היא קרעה רצועה באימון הבוקר. המאמן שלנו אומר שהיא לא תוכל לשחק בשנה הקרובה." אני שורקת בהפתעה. "שיט. זה אכזרי." כל אתלט יודע שפציעות הן חלק בלתי נפרד מהחיים, אבל קל לשכוח כמה שברירי הגוף האנושי. רגע אחד את בדרך להיות המעודדת הראשית, ברגע הבא את מושבתת לעונה שלמה. "כן. אני מרחמת עליה."

אני חולצת סנדלים, מוציאה את בקבוק המים ויושבת על שפת הבריכה. אני טובלת את רגליי, והמים חמים משציפיתי. אני מעיפה בה מבט מעבר לכתף. "את עדיין יוצאת עם שני הבחורים האלה?"

דיאנה מסירה את הכפכפים שלה ומצטרפת אליי. "אה, יש תפנית בעלילה. יש שלושה עכשיו." "אלוהים. אם הייתי במצבך, הייתה לי סחרחורת." היא נאנחת בהפגנתיות. "כן. זה מתחיל להיות קצת מוגזם. תצטרכי לעזור לי לבחור."

"אנחנו לא יכולות לצאת עם כולם?"

"זה מה שעשינו! ניסיתי לצמצם את האפשרות משני בחורים לאחר, אבל איכשהו, הוספתי עוד בחור לרשימה! אני גם רוצה להתחיל להתפרע איתם, אז הגיע הזמן לבחור. רק אחד יזכה בפרח שלי."

אני נחנקת באמצע הלגימה מהמים. "כן, הפרח היקר שלך." דיאנה ממש לא בתולה, אבל היא בוחרת את הפרטנרים המיניים שלה בפניצטה. היא גם אוהבת להצחיק אותי ולהשתמש במילים המגוחכות ביותר שניתן להעלות על הדעת כדי לתאר מין ואברי גוף.

יש ברק שובכי בעיניה הירוקות. "בכל אופן, אני זקוקה לעזרתך. תעזרי לי להחליט."

"טוב, בואי נשמע במה מדובר. יש את הבחור מהקבוצה שלך, נכון? שעושה פעלולים? תזכירי לי איך קוראים לו. בעצם, אני לא זוכרת איך קוראים לאף אחד מהם. הזיכרון שלי נוראי."

"לא. אני לא מזכירה לך. אני לא רוצה להשפיע על ההחלטה שלך. לבחור השלישי יש שם ממש מוזר."

"מה? איזה? בבקשה, ספרי לי. רוג'ר? ביף? קוראים לו קארל?"

"אספר לך בסוף, אחרי שתבחרי."

"את כזאת טיזרית. אוקיי. המחזר הראשון. המעודד."

היא מהנהנת. "הוא כל כך אתלטי. כל כך מסור. מצחיק מאוד. שחצן, אבל לא יהיר. נוטף סקס־אפיל. החיסרון היחיד שהוא כל הזמן שר."

"כלומר, שר שירים?"

"לא." היא נאנקת. "הוא שר הכול. כאילו, 'אני הולך ללעוס

קצת מססטטיק!"

הביצוע המוסיקלי שלה גורם לי להתגלגל מצחוק. "אלוהים. אני

מאוהבת בו."

"בכנות, זה אחד הדברים הכי בלתי נסבלים שאי פעם חוויתי.

המחזר השני הוא באמת מוסיקאי, והוא לא שר כל כך הרבה."

"הו, אני זוכרת את המוסיקאי. הוא כתב לך את השיר ההוא וניסה

לחרוז דיאנה, עם כננה. " אני מנידה בראשי. "אף שיר אהבה לא צריך להכיל את המילה כננה. בנוסף, המשפחה שלך מסוואנה. ההזדמנות הייתה מתחת לאף שלו. "

"הוא לא יודע לחרוז. " היא מסכמת. "והוא גם לא מצחיק במיוחד. הוא לא מבין את הבדיחות שלי. הוא מאוד כבד. "

"זה קטע של מוסיקאים. "

"אני יודעת, אבל אני אוהבת כשלבחורים יש חוש הומור. "

"המחזר השלישי מצחיק?"

"אלוהים, כן. הוא גם קצת חנוני. הוא סטודנט לפיזיקה. ממש חכם, אבל לא מתנשא. מתוק בטירוף. הוא לא הטיפוס הרגיל שלי, אבל נתקלנו זה בזו בבית קפה בשבוע שעבר, ובאופן מוזר, נמשכתי אליו. "

"מה המלכוד?"

"הוא קצת חסר ביטחון. הוא כל הזמן שואל אותי על גברים שיצאתי איתם, אבל מתרגז כשאני עונה לו בכנות. "

"זה מעצבן, אבל לפחות הוא לא שר את השאלות שלו. "

"טיעון טוב מאוד. אה, והוא גם קצת מבוגר ממני. " היא חושפת.

"בכמה?"

"שש שנים. הוא בן עשרים ושש. סטודנט לתואר שני. "

אני מהרהרת בדבריה, ומכווצת שפתיים. "אם כך, בהתחשב בכל המידע שנתת לי, אני קרועה בין המחזר הראשון לשלישי. הכול תלוי בכך – אם את מעדיפה מעורר שחצן או אקדמאי מתוק. אני במקומך הייתי נותנת לאקדמאי הזדמנות. זה יהיה כשבילך משהו חדש. אני גם מוכנה להתערב שהוא טוב במיטה. יש לי תחושה כזאת. "

"מעניין. בסדר, הגעתי להחלטה. המחזר השלישי!" היא מצהירה ונכנסת לכריכה. היא צוללת פנימה, וכשהיא מגיחה מהמים, היא מנערת את השיער שלה כמו כלב רטוב. היא מרססת אותי ואני צוחקת.

"את מרושעת. " אני מאשימה, אבל למען האמת, נעים לי כשהטיפות מצננות את פניי, אז אני מסדרת את בגד הים שלי וקופצת למים.

גן עדן. הבריכה קרה ומרעננת. התרופה המושלמת לאוויר הלח ולשמש הקופחת.

אני צפה על הגב לכמה רגעים ונזכרת במשהו חשוב. "הי, רגע, איך קוראים למחזור השלישי? תשפכי."

דיאנה שוחה לעברי בעצלתיים בניסיון למשוך זמן.

"קוראים לו קארל?"

היא נאנחת בייאוש. "פרסיבל."

הלסת שלי נשמטת. "והוא רק בן עשרים ושש? איזה מין הורים יעשו דבר כזה לילד שלהם? לפחות הכינוי שלו הוא פרסי?"

"הוא לא מת על הכינוי הזה, אבל אולי אוכל לרכך אותו קצת." היא מתחילה לצוף לירי ולגחך לעצמה. "את יודעת מה? לא אכפת לי.

פרסיבל מוצא חן בעיניי. אני מעוניינת בו."

במשך השעה הקרובה אנחנו משוחחות על כלום ושום דבר, צפות ומשתכשכות במים. אחר כך אנחנו מבלות עוד שעה בשמש,

משתזפות, עד שהבטן שלי מקרקרת ואי אפשר להתעלם ממנה.

"אלוהים, ג', תשתלטי על עצמך." דיאנה מביטה בי ומחייכת.

"זה לא בשליטתי. אני גוועת."

"את רוצה להזמין משהו לאכול?"

"אני לא יכולה. אני נפגשת עם וויל בעיר. למען האמת..." אני מזדקפת ותוחבת את היד לתיק בחיפוש אחר הטלפון שלי. "כדאי

שאבדוק מה השעה."

"את יודעת מה דעתי לגבי העניין הזה עם וויל." היא מעירה. "את

לא צריכה לבלות עם החברים של האקס שלך."

"הוא היה חבר שלי קודם." אני מעיפה מבט במסך. "שיט. כמעט

אחת. אני צריכה להתחיל להתארגן. רוצה להצטרף אלינו?"

"לא, אני צריכה לעבור על הכוריאוגרפיה שלמדנו באימון הבוקר. אולי תבואי בערב? יש ערוץ ריאליטי חדש בטלוויזיה,

והם התחילו להקרין כל מיני תוכניות. חלקן הזויות לחלוטין. זה מהמם."

"אלוהים, צפית כבר בלילה או נצח? אימא שלי ואני מכורות."

"כן." היא פולטת, ואנחנו מעבירות את חמש-עשרה הדקות

הבאות בדיון סוער על שעשועון הדייטינג המהמם והנורא בעולם. מסוג התוכניות שממכרות כמו סמים, ומעוררות כך רגשות אשמה על כך שבזכות עשר שעות מהחיים שלך בצפייה בהן. לבסוף, אני נאלצת לקטוע את הפגישה שלנו, ולהחליף בגדים לקראת ארוחת הצוהריים.

דיאנה היא לא היחידה שמבקרת את החלטתי להישאר בקשר עם החברים של קייס. כמעט כל אדם בחיי אמר לי את זה, ואני נזכרת במילות האזהרה שלהם כשאני נכנסת למסעדת סו'ז, בה אני נפגשת עם וויל לרסן.

להגנתי, באמת הייתי חברה של וויל עוד לפני שהתחלתי לצאת עם קייס. הוא במקור מבוסטון, כמוני, ולמדנו באותו התיכון. יצאנו כמה פעמים, עד שהבנו שהקשר שלנו נועד להיוותר אפלטוני בלבד. אין בינינו שום כימיה.

וויל הכיר בין קייס וביני בשנה א', והוא זה ששכנע אותי לצאת איתו. מכיוון שאני משחקת הוקי כל חיי, תמיד נמנעתי מלצאת עם שחקני הוקי, בעיקר כי ידעתי בדיוק מי הם. זיינים ידועים לשמצה.

אז לכן, כשחושבים על העניין לעומק, וויל אשם בכול.

"הי. אני מברכת אותו לשלום ומחבקת אותו.

הוא נושק ללחיי, ומחייך אליי חיוך רחב החושף את השיניים המושלמות שלו. וויל נראה כמו הבן-של-השכן, נשים לא מצליחות לעמוד בקסמו.

"הי. תראי", הוא אומר ומנפנף בנייר המנוילן. "תפריטים חדשים."

"אני בהלם." המסעדה הזאת מחליפה את התפריט שלה בערך

אחת לחודש.

כאילו הבעלים עוד לא החליטו איזה סוג מסעדה הם רוצים לנהל.

"הם נפטרו מכל הכריכים האומנותיים שלהם." מספר וויל. "אני

מבואס. אהבתי אותם."

"אוף, הם היו מצוינים." אני מעיינת בתפריט החדש ומזעיפה פנים. "עכשיו יש מבחר רחב של סושי. זה מלחיץ אותי."
וויל מגחך. "אולי השם החדש שלהם יהיה הסושי של סו."
"לא, הוא צריך להיות הסופר-סושי של סו בסמטה. תגיד את זה חמש פעמים ברצף."

"ואז הם יתחילו להגיש סורבה, ולשנות את השם לסופר-סושי וסורבה של סו בסמטה."
"אוי, זה אפילו יותר טוב."

אנחנו ממשיכים לבחון את האפשרויות. אני קצת מרחמת על הבעלים. הם התקשו להשאיר את הראש מעל המים מאז שפתחו לפני שנתיים. המתחרים שלהם, הדיינר של דלה, כאן כבר שנים, והפכו לפנינה מקומית אהובה. אימא שלי מלצרה שם כשהיא למדה בבראייר.

וויל ואני מחליטים להזמין המבורגר וצ'יפס. זו נראית לנו בחירה הגיונית יותר מסושי, בהתחשב בעוכרה שרק בשבוע שעבר המסעדה הגישה ארוחות בוקר בלבד.

"יש את משחק הידירות הזה השבוע, נכון?" שואל וויל בזמן שאנחנו ממתנינים למנות שלנו.

אני מהנהנת. "ביום חמישי. רוצה לבוא לעודד אותנו?"

"אם מחנה האימונים לא יתש אותי לגמרי, אז כן, בטח."

"איך אתם מסתגלים?"

"אה, פשוט מושלם. את יודעת, כמו שמן ומים. מתמזגים מצוין."

אני צוחקת. "המצב כזה נורא?"

"יותר גרוע. לחברה מאיסטווד יש פשוט מזג רע."

"כן, אני בטוחה שזה לגמרי חד-צדדי." אני מוסיפה ביובש.

וויל מניד בראשו במרץ. "בכל זאת. הם בבית שלנו. הם יכולים

להיות נחמדים יותר."

"אתה רואה? זו הבעיה. אתה קורא לזה הבית שלך. כאילו הם לא

שייכים."

"הם באמת לא שייכים." הוא רוטן, ואז מחייך אליי חיוך רפה.

"אני מקבל את מה שאת אומרת. אולי זה לא חד-צדדי. אבל בכל

אופן, זה רק היום השני למחנה, וכולם כבר מוכנים לרצוח זה את זה. אין סיכוי שנגיע למשחקי סוף העונה, קל וחומר לתחרות הלאומית." אני שולחת את ידי וטופחת לו על הזרוע. "אל תדאג. יש קבוצה אחת לפחות שבהכרח תזכה ב'ארבע קפואות' השנה. קבוצת הנשים מגבה אותך, חומד."

"או, תודה."

המלצרית מגישה את המשקאות שלנו. וויל לוגם מהמשקה במשך כמה רגעים, עד שהוא מחליט להטיל פצצה. "מילר עובר בית ספר."

"מה? ממתית?"

מילר שוליק הוא שחקן נוסף מבראייר – והוא חתיכת שחקן מצוין – ששיחק בקו השני בשנה שעברה. הוא גם בחור הגון. הפגם היחיד שלו הוא חברותו הקרובה עם ג'ורדן טרייגר.

"מאז הבורק". אומר וויל בצער. "המאמן סידר לו מקום במינסוטה דולות'."

"זאת תוכנית טובה."

"כן. במקום להיות בשלישייה הפותחת כאן, הוא יהיה בעשירייה הפותחת שם. שדרוג, ללא ספק. אבל חבל לנו להיפרד ממנו. אנחנו עורכים לו מסיבה בשישי בערב – ברביקיו, אלכוהול. אולי נשב מסביב למדורה. רוצה לבוא?"

"כן, בטח." אני מחבבת את מילר. עצוב לי שהוא עוזב. "זה באמת מבאס. למה טרייגר לא הולך לשום מקום?"

"כי אנחנו לא ראוים לדברים טובים."

אני נוחרת. אפילו חבריו לקבוצה של ג'ורדן לא סובלים אותו.

"בכל מקרה, ספרי לחברות שלך על המסיבה של מילר. יותר אנשים, יותר שמח. מיה כבר חזרה מאיפה שזה לא יהיה שאליו היא טסה?"

השותפה שלי, מיה, היא החברה הכי טובה השנייה שלי בבית הספר. אביה הוא שגריר מלטה, ואימה היא היורשת לאימפריית ספנות. לכן, מיה מעבירה את חופשות הקיץ שלה על יאכטות בים התיכון או בוולילות אירופאיות מפוארות. אך בניגוד להורים שלה, מיה היא האדם הכי פחות יומרני שפגשתי מימי.

"אתה יודע איך היא. מיה לא מופיעה עד יום לפני תחילת הלימודים. אבל דיאנה כבר כאן."

"מעולה. תזמיני אותה."

"אני מרימה גבה. "שקלת להזמין חלק מהחבר'ה החדשים?"

"מה את פקינג חושבת?"

"אז אני מניחה שלא."

"ברור שלא. אני לא רוצה לזרות מלח על הפצעים של מילר."
המלצרית מגיעה עם האוכל שלנו ואנחנו מודים לה. כשוויל נוגס באיטיות מההמבורגר שלו, אני מבינה שהוא מחפש אחר הנוסח האגבי ביותר לשאלה שהוא השתוקק לשאול.

"אז מה קורה איתך ועם ק"ק?"

הנוסח שהוא בחר לא היה אגבי בכלל.

"אני צוחקת וטועמת מהצ'יפס. "הנה זה בא."

"מה?"

"החקירה על קייס זה מה, אתה מאמין שבאמת חשבתי שיום בהיר אחד קמת והחלטת להזמין אותי לארוחת צוהריים?"

"אנחנו אוכלים צוהריים יחד כל הזמן." וויל מתווכח.

"נכון, אבל ארוחת צוהריים יום אחרי שאמרתי לקייס שלא נחזור

להיות ביחד? חשוד מאוד בעיניי."

"צירוף מקרים." הוא קורץ.

"אה, הא, אני בטוחה."

"אני נשבע."

הוא שוב נוגס מההמבורגר ולועס באיטיות. הוא בוחן אותי וממתין שאשבור את הדממה, אבל אני שותקת. אני מכרסמת את הצ'יפס בשקט ומעמידה פנים שאני לא שמה לב לסבלנותו ההולכת ופוקעת.

"נו, תני לי משהו." הוא פולט. "מה אני אמור לספר לחבר שלי?"

"הא! ידעתי שהוא הכריח אותך לעשות את זה."

"בחיך, את יודעת שהוא מצטער, ג'. הוא מרגיש ממש חרא לגבי

כל מה שקרה."

אני משתדלת להתעלם מהתסכול ההולך וגובר שלי. "אני יודעת שאתה רואג לו, אבל אפשר להחליף נושא?" אני מחפשת את הקטשופ

על השולחן, ומגלה שהמלצרית שכחה להביא אותו. במקום לקרוא לה, אני מזנקת על ההזדמנות המושלמת לקטוע את השיחה. אני מתרוממת מהכיסא. "אני הולכת להביא קטשופ מהדלפק." אני כל כך נחושה להימלט מוויל והשאלות שלו, שאני לא שמה לב לסביבה שלי. אני צועדת בזריזות לדלפק ונתקלת בלוק ריידר, בכבודו ובעצמו.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן